

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Metal işçilerinin direnişi, geride kalan dört yıl boyunca etkilerini hissettirmeye devam etti. Direnişin etkisi hâlâ da sürüyor. Direniş süreci, bugün metal işçilerinin mücadelesinin ve örgütlenmesinin daha ileri noktaya getirilmesi

için öğretici birçok yan barındırıyor.

İEKK olarak bu direniş sürecinde bir kez daha gördük ki işçilerin, sendika bürokratlarına ve sermayeye karşı örgütlü ve hazırlıklı olması hayati bir önem taşıyor. Metal Fırtınası içinde yer alan

kadın işçilere, keza işçi eşlerine ve yakınlarına baktığımızda, direnişe güç ve enerji verdiklerini gördük. Kadın işçilerin ve işçi ailelerinin, hele de çocukların katkıları hem direniş alanında hem sasal medyada büyük bir etki yarattı.

s.17

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 21
24 Mayıs 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak43.net

Sermayeye ve demir yumruğuna karşı mücadeleye!

3

Saray rejiminin sonunu hak arayan emekçiler getirecek

Haklarını kazanabilmek için grev, gösteri, işgal, direniş gibi eylemler gerçekleştirenler, bu rejimin gerçek mezar kazıcıları da olacaklardır.

16

İsviçre 14 Haziran Kadın Grevi'ne hazırlanırken...

Kadın grevi, 500 kadının katılımıyla, ilk kadın greviden 28 sene sonra 17 maddelik bir grev deklarasyonu okunarak, resmi olarak ilan edildi.

18

Eğitim sisteminde değişmeyen sorunlar

“Dindar ve kindar” bir nesil hedefiyle elinden geleni ardına koymayan iktidarın, mevcut sorunları ağırlaştırmak dışında yapabildiği bir şey yoktur.

Sermayeye ve demir yumruğuna karşı mücadelele!

31 Mart Yerel Seçimleri toplumun gündemi olmaya devam ediyor. Açık ki, İstanbul seçimlerinin “YSK darbesi” ile gasp edilmesinin yol açtığı gerilimler önümüzdeki döneme damgasını vuracak. Söz konusu gerilim ve kriz alanlarının 23 Haziran İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimine kadar tırmanması, seçimin ardından ortaya çıkaracak sonuçlar üzerinden de yeni boyutlar kazanması kaçınılmaz görünüyor.

31 Mart seçimlerinin ardından toplumun çok farklı kesimleri seçimlerin geri-ci-faşist blok için politik-moral bir yenilgi olduğu gerçeğini çeşitli vesilelerle dile getirdiler. AKP de bu gerçeğin tümüyle farkındaydı ve yenilginin üstünü örtmek için harekete geçti. Sermaye düzeninin mevcut yasa ve kurallarını tanımayarak aldığı darbeyi bir parça hafifletmek için İstanbul seçimlerini “yenileme” yoluna gitti. Ancak, 24 Haziran seçimi ile ikinci bir yenilgi yaşama ihtimali oldukça büyük. İkinci kez böyle bir sonuçla karşılaşsa eğer, bugüne kadar seçimler yoluyla arkasına aldığı toplumsal desteğinin giderek zayıflaması ve meşruiyetinin tümüyle tartışmalı hale gelmesi kaçınılmaz olacak. Bu sonuç aynı zamanda AKP için sonun başlangıcı demektir...

SERMAYE SINIFININ AKP'YE DESTEĞİ

Sermaye sınıfı 2002 seçimlerinden itibaren AKP'ye tam destek verdi. 2002'den bugüne AKP iktidarı baskı, sömürü ve kölelik düzenini her açıdan tahkim etti. Sermaye sınıfı için adeta “dikensiz bir gül bahçesi” yarattı. 17 yılda dizginsiz sömürünün yolunu açarak sermaye sınıfının palazlanmasını ve karlarının patlatmasını sağladı. İşçi ve emekçileri açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe mahkum etti. Kırıntı düzeyindeki hak ve kazanımları adım adım tasfiyeye yöneldi. Sendikal örgütlenme hakkını fiilen kullanılmaz hale getirdi. Grevleri erteledi/yasakladı. Faşist baskı ve zorbalıkta sınır tanımadı. Sermayenin demir yumruğu olarak tek

adam rejimini kurmaya girişti.

Ancak sermaye düzeni çok ciddi bir kriz içinde ve işbirlikçi büyük sermaye işlerin artık eskisi gibi yürümeyeceğinin bilinciyle hareket etmektedir.

31 Mart seçimleriyle birlikte AKP'nin güç kaybetmekte olduğuna dair belirtilerin arttığını gören işbirlikçi büyük sermaye, AKP ile ilişkilerinde yeni bir yola girmenin hesaplarını yapıyor. İstanbul seçimlerinin iptalinin ardından TÜSİAD kodamanlarının 17 yılın ardından en sert açıklamalarını yapmak zorunda kalması bundan dolayıdır.

31 Mart seçim sonuçları hem AKP'nin kendi iç bünyesindeki çekişmeleri derinleştirerek yeni bir alternatifi yaratılması bakımından, hem de İmamoğlu şahsında “sol” bir alternatifi ortaya çıkması bakımından büyük sermayeyi daha açık bir tutum almaya yöneltti. Böylece Erdoğan'sız yeni bir dönemin kapısı aralanmaya çalışılıyor. Bunlar, TÜSİAD'ın 15 Mayıs'taki açıklamalarının, kendiliğinden bir çıkışın değil, tümüyle planlı bir hazırlığın ürünü olduğunu göstermektedir.

SAHTE “UMUT” VE HAYALLERE KAPILMAMAK

Sermaye düzeni geline yerden çıkılmaz çok yönlü bir krizle karşı karşıya bulunuyor. Bu kriz günden güne derinleşmekte ve dolayısıyla yönetilmesi giderek zorlaşmaktadır. Bunun karşısında toplumun çok farklı kesimlerinin talep, özlem ve hoşnutsuzlukları büyüyecek kendine kanal açmaya çalışmaktadır.

Öte yandan, başta TÜSİAD kodamanları ve tüm öteki sermaye çevreleri, 31 Mart seçimleri ile birlikte “yapısal ekonomik reformlar” paketinin acil olarak uygulamaya konulmasını istediler. Ancak İstanbul seçimlerinin iptal edilmesi yeni bir siyasal belirsizlik ortamına yol açtı. Oysa sermaye sınıfı işçi ve emekçilere fatura edilecek bir sosyal yıkım saldırısının bir an önce başlatılmasının sabırsızlığı içindeydiler. Ancak, iç ve dış politika alanlarında siyasal belirsizliklerin daha

da artması sermaye sınıfının kaygı ve korkularını çoğalttı. Dolayısıyla, sermaye cephesinde düzen siyasetinin yeni bir yönelime sokulmasının arayışını güçlendirdi.

Bu arayış, sermaye adına ve lehine “aynı gemideyiz” söylemiyle toplumsal bir uzlaşma ve işbirliği ortamı yaratmayı amaçlamaktadır. Ancak, sermaye sınıfının tercih ettiği bir “Türkiye ittifakı”nın önünde ciddi engeller var. 19 Mayıs 1919'un 100. yılı vesilesiyle Samsun'da bir araya gelen düzen siyasetinin sunmaya çalıştığı “Samsun Ruhü”nun hayata geçirilmesinin koşulları pek bulunmamaktadır.

31 Mart seçimlerinin topluma bir parça “nefes” aldırıldığı ve kısmi bir rahatlama sağladığı açık. Bunun toplumun çok farklı kesimlerinde geleceğe dair iyimser bir beklenti yarattığı da tartışmasız bir gerçek. Kuşkusuz gerici-faşist iktidarın politik ve moral açıdan darbelenmesi ve korku atmosferinin bir parça dağıtılması devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından önem kazanmaktadır. Ancak bunun geçici bir durum olduğu unutulmamalıdır. İşçi ve emekçilerin talep ve özlemleri her geçen gün daha da büyümektedir. Kriz içindeki sermaye düzeninin bu talep ve özlemleri karşılayacak imkanları ise hızla tükenmektedir. Dolayısıyla, sermayenin düzen içi alternatifler yaratarak işçi ve emekçilerin mücadelesini ve arayışını düzen kanalları içinde boğmaya yönelik hesaplarını boşa çıkarmak devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından tayin edici bir önem sahiptir.

Bu nedenle, işçi ve emekçileri düzen içi arayışlar konusunda, keza ağırlaşan sorunların düzen zeminlerinde çözülebileceği yanılsamasına karşı sistemli olarak uyarmak kritik bir önem taşımaktadır. Özellikle önümüzdeki süreç içerisinde, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi olmadan kalıcı hiçbir kazanım ve başarının elde edilemeyeceğinin altı döne döne çizilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/21 * 24 Mayıs 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak43.net

Ücretsiz PDF Kitap Alın: <https://paney.org> Baskı: Kızılay Vah Offset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Saray rejiminin sonunu hak arayan emekçiler getirecek!

31 Mart Yerel Seçimleri'nde hezime-te uğrayan saray rejiminin başı T. Erdoğan'ın histerik vaazları yine gündemi meşgul ediyor. Histeri nöbetlerinin şiddetlenmesi şaşırtıcı değil. Zira hezimet sarayların, sefahatin, şatafatın, yağmadan elde edilmiş baş döndürücü zenginliğin baki olmadığını hatırlattı. Bu ise sarayın yağmacı rejiminden beslenen yandaşlarda panik, histeri, şizofreni gibi arızaların yayılmasına neden oluyor.

Kimi vaazlarda kontrolden çıkan AKP şefi, maskesini atıp zihin dünyasındaki kini-kibri fütursuzca sergiliyor. İdeolojik vaazlar vermek için iftar sofraları kuruyor, "kirli işlerin örtüsü" olarak dini kullanıyor. Histerinin derinleştiği bu vaazlarda kimi zaman halkı aşağılayan T. Erdoğan, bu pervasızlığı geçen hafta İstanbul Sultanbeyli'de tekrarladı.

KİM KİMİ BESLİYOR?

Din istismarına, ırkçı-şoven propaganda yaslanan rejimlerin ayırt edici özelliklerinden biri yağmaya, haraca, rüşvete, adam kayırmaya dayanmalarıdır. Nitekim AKP-saray rejiminin yaptığı yağmanın, el koyduğu rantın haddi hesabı yok. Çünkü bu rejimlerin farklı alanlarda kullanılan bir "tetikçiler ordusu" beslemeleri şart. Her seçimde oy avcılığı için "sadaka-yardım" adı altında rüşvet dağıtmak ise, olmazsa olmazlarındandır.

İşsizliğe, yoksulluğa, sefaletle mahkum ettikleri kitlelere rüşvet dağıtıp oylarını satın alan bu kokuşmuş rejim, oy oranları düştüğü anda halka hakaret etmeye başlıyor. Sultanbeyli'de muhalefetin aldığı oyları örnek gösteren T. Erdoğan, "Karınlarını doyuruyorsunuz ama oy vermiyorlar" dedi.

İşçi sınıfının, kent-kır emekçilerinin ürettiği toplumsal serveti arsızca yağmalayanlar, "halkın karnını biz doyuruyoruz" diye vaaz verecek kadar da pişkinler. Yıllardır kendilerine oy verenleri bile aşağılıyorlar. Elbette bu kibir, bu patavatsızlık tesadüf değil. Bunun kaynağında yağmadan başı dönmüşlerin kibri ile emekçilere düşmanlığın ürünü bir histeri var.

"DELİKTEN AŞAĞI SÜPÜRMEYİN KULLANIN" ZİHNİYETİ

Baş getirildiği ilk yıllarda Washington'daki efendilerini kızdıran AKP şefi,

Hak talep eden, hele de haklarını kazanabilmek için grev, gösteri, işgal, direniş gibi eylemler gerçekleştirenler, sermayenin "demir yumruğu" olan bu rejimin gerçek mezar kazıcıları da olacaklardır.

yine "beka" sorunu yaşamıştı. Bundan dolayı danışmanlarını Beyaz Saray'a göndererek şu mesajı iletmişti: "(Beni) delikten aşağı süpürecekmiş, kullanın..."

Cüneyt Zapsu-Şaban Dişli ikilisinin Beyaz Saray'daki muhataplarına iletildiği bu mesaj hem ABD hem dünya medyasında yayınlanmış, AKP şefleri ise bu alçaltıcı vaziyeti sineye çekmişlerdi. Kayıtlara geçen mesaj, din bezirganlarının zihin dünyalarını, ahlak(sızlık)larını ibret verici bir şekilde gözler önüne sermişti.

Herhangi bir ilke, değer, kural/kaide tanımayan saray rejimi, halktan da aynı tutumu bekliyor. Bu olmayınca da kinle-kibirle saldırıyor. Siyasi çıkarlarına aykırı olmasına rağmen bu kadar kaba olmaları, iktidarı-rant kaynaklarını kaybetme korkusunun saraydaki zihinleri nasıl da esir aldığını gözler önüne seriyor.

KORKULU RÜYALARI HAK ARAYAN EMEKÇİDİR

Ortaçağ artığı bir ideoloji olan dinci gerici, temsil ettiği sömürücü sınıflar ile sarayın beslemeleri dışındakileri "kullar yığını" kabul eder. Yani toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ile kent/kır emekçilerini insan kategorisinde

görmez. Onlara, saraydaki sultana biat etmekle mükellef kullar/yığınlar muamelesi yapar.

Baş geldiği günden beri sermayenin palazlanması için vahşi neo liberal politikalar izleyen AKP, emekçileri sefaletle mahkum etti. Milyonları önce "sadakaya muhtaç" duruma düşürdü, sonra onlara "erzak, kömür vs." dağıtarak biat ettirmeye çalıştı. Bir tür "onur kırıcı teslimiyet" dayatmasıyla karşı karşıya kalan milyonlar, uzun süre saray rejimini destekledi.

Destekçi kitlede yaşanan çözülme, farklı çevrelerin de saray karşıtı bir tutum geliştirmelerini kolaylaştırdı. Bu ise saltanatın ölüm çanlarının çalmaya başlaması anlamına geliyor. Halkı aşağılamada patavatsızlığının bu boyuta varması tiksinti verici olsa da şaşırtıcı değil. Zira bu yaklaşım, dinci gerici zihniyetin maskesiz halinin dışı durumundan ibaretti.

Grev yasaklarıyla işçi sınıfını etkisizleştirmeye çalışan iktidar, sendika ağalarının çoğunu saraya biat ettirerek, sıradan hak arama mücadelelerini bile ortadan kaldırmaya çalıştı. Bu alanda önemli bir mesafe olsa da gücü işçi sınıfının mücadele dinamiklerini ortadan kaldırmaya yetmedi, yetemez de... Biat

etmiş ağaların denetimindeki sendikalar üye işçilerin 1 Mayıs alanlarında sarayın damadını hedef almaları, mücadele dinamiklerinin nasıl da diri olduğunu ispatladı.

Saray rejimi, işçi ve emekçileri "ayak", kendini "baş" sayan, "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" diyen bir zihniyete dayanıyor. Sermaye kodamanları huzurunda grevleri yasaklamakla övünen AKP şefi, "onursuzlaştırarak teslim alma" taktiğinin zaferini ilan eder gibiydi.

AKP şefi ilan ettiği zafere inanıyor mu, bilinmez. Ama bunun kof bir zafer olduğu kesin. Zira tüm baskılara, polis zorbalığına, işten atma tehditlerine rağmen grevlerle, direnişlerle tepkisini ortaya koyan işçi sınıfı, Ortaçağ artığı zihniyetin dayattığı kulluğu reddettiğini kanıtlıyor.

İşçi sınıfını ve emekçileri hor gören, "güdülecek sürü" muamelesi yapan din bezirganlarının Sultanbeyli'de sergilediği kibir, net bir sınıfsal temele dayanıyor. Zira hak talep eden, hele de haklarını kazanabilmek için grev, gösteri, işgal, direniş gibi eylemler gerçekleştirenler, sermayenin "demir yumruğu" olan bu rejimin gerçek mezar kazıcıları da olacaklardır.

Paranın iki yüzü

Erdoğan'ın gerilim üreten politik tercihleri sermaye sınıfının belli kesimlerinin tepkisini çekiyor. Yerli sermaye tekelileri sık sık yaptıkları açıklamalarla bu huzursuzluklarını belli ediyorlar. Karşılıklı yapılan açıklamalarda altta kalmayan Erdoğan da üslubunu sertleştiriyor.

Son olarak TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu'nun (YİK) açılış konuşmalarında Erdoğan AKP'sinin icraatları eleştirilerin odağı oldu. İstanbul seçimlerinin iptalinden hukuk sistemindeki sıkıntılara ve kimi anti-demokratik uygulamalara, ekonomik dengenin iyice sarsılmasıyla ortaya çıkan tablodan dış politikada yaşanan gelişmelere kadar oldukça kapsamlı bir eleştiri raporu sunuldu. Bunun karşılığında Erdoğan tarafından verilen yanıtlar ise sermaye tekelileri ile Erdoğan hükümeti arasındaki restleşmenin süreceğine işaret ediyor.

SERMAYE SINIFI NE İSTİYOR?

Şimdiye dek birçok çalkantılı dönem geçiren Türkiye kapitalizmi, siyasi çıkışsızlıkları, belirsizlikleri, alternatifsizlikleri aşmak için türlü yollar denedi. Sermaye sınıfının tepe örgütü olan TÜSİAD yoluyla mevcut hükümetlere talimatlar verildi. Yeri geldi 12 Eylül askeri faşist darbesini memnuniyetle karşılayan açıklamalar yapıldı "artık gülme sırası bizde" denildi. Yeri geldi düzen muhalefetine görülen lüzum üzerine seçilmiş burjuvalara parti kurdurdular. Sermaye sınıfı izlediği politik kurnazlıklarla, emekçiler nezdinde her türlü olayın dışındaymış gibi bir görüntü vermeye çalıştı. Bu sinsi darbe şakşakçılarının 20 küsur yıl önce de "center"lerinde ışıklar yanıp sönmeye başlamış, "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemlerinin yarattığı atmosferde karanlık yüzlerini gizlemeye çalışmışlardı.

Kimi liberal çevrelerin de yardımıyla işçi ve emekçilerin gözünde muhalefet cephesindeymiş gibi bir algı yaratmaya çalışanlar da onlardı, mevcut hükümetleri öven, cesaretlendiren de. Ve tabii ki sömürü çarklarının daha pervasız dönmesi için yeren de... Sermaye düzeninin yol haritasını çizenler bu rotada yol alacak devlet aracının direksiyonuna oturtuklarının istikametten sapmaması için ellerinden geleni yaptılar.

Şimdilerde yaşananlar kapitalistlerin

sermaye sınıfının temsilcilerinin Erdoğan'la girmiş oldukları polemik bir muhalefet değil, olsa olsa kirli çıkar ilişkilerine dayanan ve tatlıya bağlanması çok kolay bir "muhabbet"tir. İşçi ve emekçilere bu muhabbetten çıksa çıksa sadece bin musibet çıkar. Sermaye sınıfı ve AKP paranın iki yüzü gibidir, her iki yüz de kapitalizmdir.

Erdoğan'la birlikte AKP'yi hazmedemediği gibi bir yanılgı yaratabiliyor. Oysa sermaye sınıfının hazımsızlığının yegane nedeni bekledikleri istikrarın bir türlü hayata geçmemiş olmasıdır. Erdoğan ya da AKP'ye değil, herhangi bir kargaşa ve karışıklığın olmadığı dikensiz bir gül bahçesinin yaratılamamış olmalarına tepki duymaktadırlar.

İşleri kimin yürüttüğünün, bu kapitalist sistemde hükümetin direksiyonunda kimin oturduğunun değil, çizdikleri rotada herhangi bir gecikme, aksama olup olmadığıdır önemli olan. Aslolan, sermayenin sınıf iktidarındır. Bahsedilen 'beka' budur. Sermaye için giden de gelen de birdir. Yerli sermayenin şu koşullarda en büyük rahatsızlığı da esasen içeriye etkileyen içeride yaşanan gelişmeler değildir. Tam da içeride yaşananların dışarıdaki etkisidir, sermaye sınıfını en çok kaygılandıran. Emperyalist tekelilerin ihtiyacı, çıkarları, buna göre belirlenen ve şekillenen bölgesel gelişmeler, uluslararası ilişkiler en çok da işbirlikçi Türk sermayesini etkilemektedir. Bu onları tutum açıklamaya itmektedir.

Bir başka tehdit unsuru ise kontrolden çıkmış bir emekçi halk hareketidir. İçeride yaşanan gelişmelerin bir sonucu

olarak ortaya çıkacak bir emekçi halk hareketi, başlangıçta her ne kadar AKP'ye yönelmiş gibi görünse de devam olasılığı sermaye sınıfını ürkütmektedir. Erdoğan'la birlikte AKP'nin gitmesinden değil, sömürü rejiminin tehlikeye girmesinden korkmaktadırlar. Böylesine büyük toplumsal eşitsizliklerin olduğu, her yeni gelişmenin bu çelişkileri daha da artırma potansiyeli taşıdığı düşünülürse, sermayenin derin kaygısının ne olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Türk burjuvazisi aslen kontrolsüz patlamalardan endişe etmektedir.

Zaten AKP ve sermaye arasında anti-demokratik uygulamalarda esasa ilişkin bir sorun, işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarında hiçbir farklı tutum yoktur. Kısırtılan şovenizmle birliği parçalanan işçi sınıfı sermaye karşısında gücünü yitirirken, savaş ortamında kazanan, Koç gibi silah tekelileri ile birlikte gerici faşist koalisyon olmaktadır. Kıdem tazminatının gaspında olduğu gibi sosyal haklara yönelik saldırılarda, özelleştirmelerde de sermaye sınıfı ve AKP-MHP koalisyonu birlikte hareket etmektedir. Son olarak TÜSİAD ve Erdoğan arasındaki dalaşmada henüz kelimeler havada iken TÜPRAŞ işçilerinin haklarına yönelik

saldırıda AKP'ye "muhalif" Sözcü gazetesini de arkasına alan Koç grubunun tutumu ortadadır.

SERMAYE NE İSTEDİ DE VERMEDİLER?

Sermayedarların kendisine yönelik eleştirileri karşısında Erdoğan bir kez daha "ne istediniz de vermedik" demektedir. Erdoğan'ın, TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu Başkanı Tuncay Özilhan'a verdiği cevap bir bakıma sermayeye neler verdiklerinin itirafıdır. Özilhan'a yanıtında, "Sen o gün ekonomik olarak neredeydin, bugün neredesin?" diye çıkışan Erdoğan şöyle devam ediyor: "O günden bugüne firman ne kadar büyüdü? Arkadaşların ne kadar güçlendi? Onu hiç masaya yatırmıyorsun. Ben sizin 12 yıl önce durumunuzu, bugünkü durumunuzu da biliyorum. Yeri gelirse bunu teşhir ederim."

Sonuç olarak sermaye sınıfının temsilcilerinin Erdoğan'la girmiş oldukları polemik bir muhalefet değil, olsa olsa kirli çıkar ilişkilerine dayanan ve tatlıya bağlanması çok kolay bir "muhabbet"tir. İşçi ve emekçilere bu muhabbetten çıksa çıksa sadece bin musibet çıkar. Sermaye sınıfı ve AKP paranın iki yüzü gibidir, her iki yüz de kapitalizmdir.

İstanbul'u ver(e)miyorlar...

İstanbul ilçelerinde ve büyükşehir belediye meclisinde halen çoğunluğu korusa da başkanlığı kaybetmiş olmak Erdoğan ve AKP için hem politik hem de ekonomik olarak kabul edilemez bir sonuçtu ve en kabasından müdahaleye konu edildi. İstanbul'u kaybetmeyi hazmedemeyen ve belediye başkanlığı seçimini iptal ettiren Tayyip Erdoğan ve partisi, her zamanki yalan, hile, ikiyüzlülük histerisiyle 23 Haziran'a hazırlanıyor. Değişim olabileceği umudu üzerinden yaratılan siyasi atmosferin yanı sıra, asıl olarak 25 yıllık belediyecilik anlayışlarının bu kadar gün yüzüne çıkmış olmasından rahatsızlık duyuyorlar. Erdoğan, tüm güçlerini seferber ederek, bir rant deryası olan İstanbul'u elinde tutmaya çalışıyor.

Hukuksuzluk o denli ağır ki YSK eliyle yaptıkları seçim darbesini maskelemek için 200 sayfalık karar gerekçesi hazırlanıyor. "Çünkü çaldılar" ya da "sandık kurulu başkanlarında şaibe var" açıklamalarının yetersiz olduğunun farkındalar. Ekrem İmamoğlu'nun "Her şey çok güzel olacak" şeklindeki seçim sloganını çalmakta dahi beis görmüyorlar.

Refah partisinden beri başta İstanbul olmak üzere Ankara ve diğer büyükşehir belediyelerinin kaynaklarını türlü yollarla yağmalayan, peşkeş çeken, yandaş palazlandıran AKP, kendisini sıcratan sürecin İstanbul'la başladığını biliyor. O bugünlere özellikle İstanbul'un devasa bütçesine el koymuş olmak sayesinde geldi. Erdoğanlar, Albayraklar, Sancaklar, Bayraktarlar en başta İstanbul'un yağmalanması üzerinden semirdiler.

Yerel kaynakları sadece sermayedarlara değil, aynı şekilde küçük miktarlarda

Refah partisinden beri başta İstanbul olmak üzere Ankara ve diğer büyükşehir belediyelerinin kaynaklarını türlü yollarla yağmalayan, peşkeş çeken, yandaş palazlandıran AKP, kendisini sıcratan sürecin İstanbul'la başladığını biliyor. O bugünlere özellikle İstanbul'un devasa bütçesine el koymuş olmak sayesinde geldi.

da olsa seçmen tabanına koklatacak çıkar ilişkisi ağı kurmuş olan AKP'nin belediyeciliği arka arkaya açığa çıkan yolsuzluk haberleri ile teşhir olmaya devam ediyor. Kayyım atanan belediyelerdeki yüksek borçlar, lüks ve gereksiz harcamalar, ak-raba-eş-dost kayırmacılığı sosyal medya aracılığı ile birer birer ortaya seriliyor.

2014-2018 yılları arasında İBB meclisine gelen ve komisyonlarda görüşülen teklif raporlarında önceliğin 'imar'a verildiği açığa çıktı. 8 bin 470 imar teklifi görüşülürken, ulaşım sorununa dair bin

93, Engelsiz Hayat Komisyonu'nda sadece 55, Deprem ve Doğal Afet Komisyonu'nda sadece 70 rapor görüşülmüş. İBB Meclisi'nde nisan ayı oturumlarında Uyuşturucuyla Mücadele Komisyonu ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Komisyonu kurulması teklifleri AKP'nin oy çokluğu ile reddedilmişti. Bu konular güya iki komisyonda görüşülüyormuş. Oysa son dört sene içerisinde Kadın, Aile ve Çocuk Komisyonu'na 45, Sosyal Hizmetler Komisyonu'na ise 156 dosya gitmiş.

İBB'nin hazırladığı "STK-Okul-Yurt Faaliyeti Raporu"nda 2014-2018 yılları arasında Ensar Vakfı'na 7, TÜRGEV'e 4, TÜGVA'ya 10 bina kiralandığı ve ayrıca AKP'li yöneticilerin yer aldığı 8 vâkıfa 114 milyon TL yardım yapıldığı yer aldı. İBB'den en fazla yardım alan kurum, mütevelli heyetinde Bilal Erdoğan'ın olduğu TÜGVA, ikinci sırada yine Bilal Erdoğan'ın kurucularından biri olduğu TÜRGEV var. TÜRGEV'in bugünkü yönetim kurulunda Erdoğan'ın kızı Esra Albayrak ve İBB eski başkanı Mevlüt Uysal da bulunuyor. Üçüncü sırada ise Türkiye Teknoloji Takımı (T3) var. Vakfın mütevelli heyeti baş-

kanı, Erdoğan'ın diğer damadı, Selçuk Bayraktar.

Haberlere yansıyan bir diğer yağma/yolsuzluk vakası ise Kadir Topbaş'ın damadıyla ortak iş yapan Metal Yapı Konut'un Fatih'te 33 milyon liraya aldığı arsayı 2016 yılında 370 milyon liraya İBB'ye satmış olmasıydı. İBB 2014 yılında arazinin imar planını değiştirmiş, deprem toplanma alanına inşaat izni vermişti.

AVM, rezidans, gökdelen, özel hasta-ne vb. olarak inşa edilmiş birçok kaçak yapı küçük kalem oynatmaları ile yasal hale getirildi. Ranta dayalı zenginler türedi. AKP'nin kendi kadroları da İBB'nin bütçesi ile zenginleşti.

Kapitalist düzende belediyecilik anlayışı rant, soygun ve çıkar ilişkileri üzerinden şekillenmektedir. AKP'nin 25 yıllık İstanbul Büyükşehir Belediyesi deneyimi bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir. Erdoğan'ın İstanbul'u vermek istememesinin gerisinde de bu soygun düzeni durmaktadır. Yandaşlarını beslememe korkusuna kapılmış olan Erdoğan için İstanbul seçimleri ülkenin değil, kendisinin beka sorunudur.

Tüketici güveninde yüzde 13'lük düşüş

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Mayıs ayı tüketici güven endeksinin geçtiğimiz aya kıyasla yüzde 13 oranında düşüş kaydettiğini açıkladı. Nisan'da 63,5 olan endeks değeri, Mayıs'ta 55,3 olarak hesaplandı.

Hanenin maddi durum beklentisi endeksi, söz konusu dönemde yüzde 10,1 azalarak 73,9 oldu. Böylelikle bu verilerin tutulmaya başlandığı

2012'den bu yana en kötü veriler ortaya çıktı. Genel ekonomik durum beklentisi ise yüzde 14,9 düşerek 82,4'ten 70,1'e geldi.

İşsiz sayısı beklentisi de önceki aya kıyasla yüzde 11,3 düşüş kaydederek 56,3 olarak gerçekleşti.

Nisan ayında 26 olan tasarruf etme ihtimali 20,8'e gerilerken düşüş oranı yüzde 20,3 oldu. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tanyay.org>

“Tren katliamlarında başka canlar yanmasın diye mücadelemiz”

8 Temmuz 2018'de Çorlu'da gerçekleşen tren katliamında yaşamını yitiren 25 kişinin aileleri acılarını dahi yaşayamadan sergilenen adaletsizlik nedeniyle alanlara çıkararak başlattıkları adalet nöbeti ile bu pervasızlığın son bulmasını talep etmeye başladılar ve bu mücadeleyi sürdürüyorlar.

“Bizim canımız yandı başka canlar yanmasın” diyen aileler; gerçekleşen katliamda sorumluluğu bulunanların aklanmak istenmesine, üst düzey bürokratlar hakkında soruşturmanın engellenmesine karşı başlattıkları “Adalet Nöbeti” eylemlerini her Cuma farklı bir noktada devam ettiriyorlar.

14 yaşındaki kızı Bihter Bilgin'i yitiren **Zehra Bilgin**, taleplerinin aslında son derece makul olduğunu belirtirken “Bizim yakınlarımız geri gelmeyecek bunu biliyoruz. Biz adalet istiyoruz, çok bir şey istemiyoruz. Tüm sorumlular yargılsın istiyoruz” dedi. Yetkililerin söylemlerinin aksine yaşananın bir ‘kaza’ olmadığına, ‘ihmaller zinciri’ olduğuna dikkat çekti.

‘ORADA YAŞAYAN KİMSE YOK Kİ NEDEN GELDİNİZ?’

Oğuz Arda Sel'in annesi **Mısra Öz Sel** ise eylem yaptıklarında polisler tarafından ablukaya alınmalarına tepki gösterirken katliamın yaşandığı gün olay yerine saatlerce Sarılar köyünde yaşayanlar dışında kimsenin gitmediğini vurguladı. “Can çekişen insanların sesi kesildikten sonra oraya ambulanslar gidiyor” dedi.

“Ben oğlumu bulmak için oraya gittiğimde ben oradaki polislerin kalkıp bana ‘orada yaşayan kimse yok ki neden gel-

diniz’ dedikleri soruyla karşılaştım olay günü” diyerek devletin ve polisin yaklaşımlına tepki gösterdi.

Sorumlulukları ve ihmalleri ortaya çıkarmak için mücadele ettiklerini belirterek “Benim çocuğum bugün geri gelmeyecek. 25 kişi geri gelmeyecek” dedi. Pamukova'daki tren katliamından ders çıkarılmış olsa kendisinin bugün bu acıları yaşamayacağına dikkat çekti.

ÇORLU’NUN SORUMLULARI CEZALANDIRILIRSA BAŞKA ÇOCUKLAR ÖLMYECEK

Abisi Hakan Sel'i ve yeğeni Oğuz Arda Sel'i yitiren **Fatih Sel** de takipsizlik kararlarına duydukları tepkiyi dile getirerek “Tüm sorumluların yargılanmasını istiyoruz. Bizden sonra kimsenin canı yanmasın diye talep ediyoruz bunu” dedi.

“Herkes aldatıyor, herkes yalan söylüyor. Adaletsizlik ve hukuksuzluk almış başını gidiyor. Biz onlardan sadece bir tanesiyiz. Tek bir üzüntümüz var. Bizler de canımız yanana kadar tepki vermemiştik. Bizim de canımız yandı en sonunda. Herkesten talebimiz; onların da canı yanmasın diye bize destek vermelerini istiyoruz” diyerek Cuma günleri tren güzergâhında yaptıkları eylemlerinin duruşmaya kadar süreceğini belirtti.

Çorlu'da olayın üzerini kapatmak istedikleri için hemen sonrasında Ankara'da da tren katliamı yaşandığını belirten Sel, “Bizler yeterince tepki verebilirsek ve herkes birleşebilirsek. Bu katliamların sorumluları yargılanıp cezalar alırsa bu tekrarlanmayacak ve başka çocuklar öl-

meyecek” diye konuştu.

Zeliha Bilgin de 10 aydır adalet istediklerini belirterek “En üstten en alta bütün sorumlular yargılsın istiyoruz. Bu olay hiç olmamış gibi davranılmasın” demek için seslerini çıkarmayı sürdüreceklerini ifade etti.

Kızları Özge ve Gülce'yi katliamda yitiren **Funda Dikmen** “Hepsinin gelecekleri vardı, planları vardı, hayalleri vardı” diyerek şöyle devam etti: “Kızım avukat olmak istiyordu. Başaracaktı eğer devlet demir yolları buna izin verseydi. Kimse ceza çekmedi, çekecek mi belli değil. Kimlerle savaşıyoruz bilmiyorum. Kızıma bir gün mezarının başına gittiğimde ben senin hakkını aradım diyebilmek için...”

BU KATLIAM ‘KAZA’ DİYE ADLANDIRILAMAZ

Kapatılan ÇHD'nin İstanbul Şube Başkanı **Av. Gökmen Yeşil** ise ailelerin ortaya koyduğu mücadelenin sadece bir ‘vicdan itirazı’ olmadığını belirtti.

2002 yılından bu yana gerçekleşen tren katliamlarını hatırlatan Yeşil, 41 kişinin katledildiği Pamukova'dan Ankara'da 9 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliama kadar 100'e yakın kişinin demiryollarında katledildiğini, 600 dolayında kişinin ise yaralandığını hatırlattı. “Bunlar sadece makinist hatası, alt düzeydeki 3 tane memurun kusurundan kaynaklanamaz. ‘Taksirle ölüm’ diye adlandırılmaz” dedi.

8 Temmuz'da Çorlu'da yaşanan da ‘kaza’ denmesinin doğru olmadığını vurgulayan Yeşil, sanıklardan Tuncay Kurt'un istihaf davasının yapılması gerekiyor, ray-

hattının güçlendirilmesi gerekiyor’ diye sunduğu raporlara rağmen önlemlerin alınmamasının katliam gerçeğine işaret ettiğini dile getirdi.

Devletin örtbas etme çabasının ilk andan itibaren devreye girdiğini ise şu şekilde ortaya koydu: “Kaza sonrası ‘nasıl yaralıları kurtarırsınız, nasıl daha fazla can kaybı yaşanmadan müdahale edersiniz’ diye etkin bir arama-kurtarma çalışması yapılmıyor. Bir an önce delilleri nasıl karartırsınız çalışması yapılıyor.

O gece 00.30'da nasıl ve nereden bulunduğunu hâlâ çözemediğimiz iki bilirkişi getirtiliyor. Birisi bu hattın sinyalizasyon işini yapan şirketin yönetim kurulu üyesi. Birisi 2004 yılından bu yana TCDD'ye danışman olarak görev yapmış. Bu hatlardaki kusur ve eksikliklerden sorumlu olabilecek iki kişi hemen o gece bilirkişi atanıyor.”

Yeşil, sadece 4 alt düzey memura ‘taksirle ölüme neden olma’ suçundan Çorlu ağır ceza mahkemesinde dava açılarak göstermelik bir yargılama yapıldığını söyledi.

GECE YARISI YAPILAN TEK KEŞİF İLE GELEN TAKİPSİZLİK!

Yeşil, yargı sürecindeki hukuksuzlukların anlatımını şu şekilde sürdürdü: “Gece yarısı yapılan bir tek keşfe dayanarak hazırlanan raporla nasıl takipsizlik verirsiniz. Bunun tek bir yanıtı olabilir: ‘Biz üst düzey sorumluları aklamak istiyoruz, yargılamak istemiyoruz.’

Tek bir kişi tutuklanmadı, tek bir kişiye adli kontrol kararı dahi verilmedi, Sadece yurtdışına çıkış yasağı verildi. Zaten hepimizin yurt dışına çıkış yasağı var.

Bu sanıklar mahkemeye dahi getirilmiyor. Mahkeme talimat yazmış, ‘bulundukları şehirde ifade versin’ diye... Bunların ailelerin karşısına çıkması gerekiyor.”

Savcılığın ancak aileler eyleme başladıktan sonra açıklama yaparak “soruşturma devam ediyor” dediğini aktaran Yeşil, kime soruşturma açıldığı, kimler hakkında takipsizlik verildiği gibi somut verilerin ise mevcut olmadığını söyledi.

Aileler ve avukatları, 3 Temmuz'da görülecek duruşmada sorumluların yargılanması ve tüm faillerin cezalandırılması için seslerine ses olunmasını ve duruşmanın sahiplenilmesini istiyorlar.

İstanbul seçimi...

Faşist baskı ve zorbalığa karşı mücadeleyi büyütelim!

Düzenin yasa ve kuralları dahi hiçe sayılarak Erdoğan'ın talimatıyla İstanbul seçimleri iptal edildi. 17 yıllık iktidarı boyunca sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP, işçi sınıfı ve emekçiler için yıkımdan, yoksulluktan, açlıktan ve köleliğin derinleşmesinden başka hiçbir icraat gerçekleştirmedi. İktidarda olduğu süre boyunca işçi ve emekçiler başta olmak üzere diğer toplumsal kesimlere karşı çok ağır saldırıları devreye soktu. Faşist baskı ve zorbalıkta sınır tanımadı. Ekonomik krizin faturası en ağır biçimde işçi ve emekçilere kesildi. Devletin bütün kaynaklarını sermaye sınıfına, daha özelinde ise kendi etrafında toparladığı kesimlere, cemaatlara, çetelere vb. aktardı. AKP döneminde işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşırken sermaye çevrelerinin ve özelinde etrafındaki gerici çıkar ve rant çevrelerinin kasaları kabardıkça kabardı. Geline aşamada bütün kirli ilişkileri, soyguncu, rantçı, baskıcı uygulamaları üzeri örtülemez biçimde ortalığa saçılmış bulunuyor.

"SINIFA KARŞI SINIF" MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

İstanbul seçiminin iptal edilmesinin en önemli nedenlerinden biri; siyasal ve moral olarak güç kaybeden, emekçiler üzerindeki gerici ideolojik hegemonyası zayıflayan, dış politikada batağa saplanan, içeride ise faşist baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan AKP iktidarının kendisini kurtarma ve ömrünü uzatma çabasıdır. Bunun içindir ki dünyanın gözü önünde yalan, baskı ve zorbalıkla istediğini elde etmeye çalışmaktadır. Tepki gösteren toplumsal kesimleri tehdit etmekte ve

devlet olanaklarını kullanarak ezmeye çalışmaktadır. Fakat toplumun farklı kesimleri için bu icraatlar artık kabul edilemez, katlanılmaz hal almıştır. Baskı ve zorbalığa karşı tepkiler büyümekte ve kendine bir kanal aramaktadır. Bu arayışın "sınıfa karşı sınıf" eksenine oturtulması, geleceği kazanmak ve geçici-kısmi rahatlamaları kalıcı kazanıma dönüştürmek için hayati bir yerde durmaktadır.

AKP iktidarının açık baskı ve zorbalığa dayanan iktidarının sarsılması, zayıflatılması toplumun çok farklı kesimleri için önemli bir rahatlatma ve soluklanma alanı yaratacaktır. En başta da, en ufak hak talebi dahi en ağır biçimde bastırılan, grevleri yasaklanan, geleceksizliğin pençesine her gün daha fazla itilen işçi ve emekçilerin uzun yıllardır iktidarın baskı ve zorbalığı altında kaybettiği moral gücü yeniden kazanmasını sağlayacaktır. Fakat

işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü birliği ve mücadelesi sağlanamadıkça bunların hepsi tali ve geçici olmaya mahkûmdur. Bunun içindir ki verilecek mücadele esas yönünden kapitalist sömürü düzenini hedef almalı, işçi-emekçileri örgütlü ve kendi davasına sahip çıkan bir sınıf olarak mücadeleye çekme eksenine oturtulmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler sermayenin demir yumruğu AKP iktidarının kaybetmesi için elinden geleni yapmalıdır. Açığa çıkan tüm olanakları sermayenin işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskısını sonlandırma mücadelesini güçlendirecek biçimde değerlendirmelidir. İnsanca çalışma ve yaşam koşulları, grev hakkı, söz ve örgütlenme özgürlüğü, güvenceli iş ve gelecek için mücadeleyi büyütmelidir.

DEVİRMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI (DEV TEKSTİL)

'Başka çaresi kalmayan' Türk-İş'ten altı boş grev söylemi

Kamuda çalışan yaklaşık 200 bin işçiye kapsayan ve ocak ayından beri devam eden toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde kamu işveren sendikaları ücret artışı konusunda hiçbir teklif sunmadı.

2019-2020 yıllarını kapsayan TİS görüşmelerinde 60 günlük uyuşmazlık süreci bazı iş yerlerinde başladı. TİS kapsamındaki yaklaşık 160 bin işçinin üyesi olduğu Türk-İş'in başkanı Ergün Atalay, hükümetin kendilerini içine ittiği açmaz sonucunda grev söylemlerine başvurdu.

Atalay 18 Mayıs 2019 Cumartesi günü Samsun'da toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu sonrasında gazetecilere yaptığı açıklamada, hizmette kusur etmediği AKP iktidarına seslenirken "Benim sözleşmemi bitirin arkadaş! Neyi bekliyorsunuz?" dedi.

Uyuşmazlık süresi dolan sendikaların grev kararı alması için talimat vereceğini söyleyen Atalay, "Sendikalarımıza, kimin günü doluyorsa, hiç uzatmayın hemen grev kararı alın diyeceğim. Başka çare görünmüyor" dedi.

18 Mayıs'taki toplantıya ilişkin yayımlanan bildirmede ise "Ülke ve çalışma hayatıyla ilgili gelişmelerin değerlendirilmesi" gündeminin ele alındığı belirtildi. Bildirmede mücadeleye ilişkin tek kelime edilmezken kıdem tazminatına dokunulmaması, kamuda taşeron uygulamasının son bulması gibi taleplerin dikkate alınması hükümetten rica edildi.

MÜCADELE VE GREV İRADESİ YOK

Türk-İş'in ele aldığı kıdem tazminatı, kamuda taşeron uygulaması ile kamuda TİS süreci gündemleri üzerinden bir mücadele ve grev örgütlenme irade ve niyeti bulunmuyor.

Zaten hem yapılan yazılı açıklamada hem de Atalay'ın konuşmasında ne bir irade beyanı ne de bir mücadele programı yer alıyor.

Zira iş yerlerinde buna ilişkin somut bir hazırlık olmadığı gibi böylesi bir plan dahi oluşturulmuş değil. Bizat Atalay'ın da belirttiği üzere bu durum 'yasal prosedürün getirdiği bir zorunluluk' olarak karşılarında duruyor. Türk-İş'in geçmiş sürecine kabaca bir bakmak bile sendika ağaları cephesinden böylesi bir durumun söz konusu olmadığını ortaya koymaktadır.

Tüpraş işçileri 4 rafineride eylem yaptı

Petrol-İş ile Tüpraş ve Kiplas arasında süren toplu sözleşmenin tıkanması ve 20 Mayıs'taki Başkanlar Kurulu toplantısında patron tarafının geri adım atmaması üzerine 22 Mayıs Çarşamba günü 4 rafineride açıklama yapıldı.

Aliağa Tüpraş önünde konuşma yapan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Ahmet Oktay, patronun yanlış haberlerle Tüpraş işçilerinin mücadelesini karalamaya dönük çabalarına değindi. Ahmet Oktay

bugüne kadar 11 toplu iş sözleşmesi müzakeresi yapıldığını, bunların 8'inde herhangi bir maddede mutabakat sağlanmadığını söyleyerek, Petrol-İş'in uzlaşma sağlanması yolundaki çabalarının sonuç vermediğini belirtti.

Tüpraş patronlarının işçilerin haklarıyla ilgili söyledikleri yalanlara da dikkat çeken Oktay "Tüpraş, işçisinin asgari ücretin 5.2 katı maaş alıyor açıklamalarıyla ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://taney.org

suç işlemektedir. Yasada Tüpraş işçisinin maaşını söylemesi suçtur ve kendisi suç işliyor" diye konuştu. "Tüpraş işçisinin aldığı maaş 3.2 brüt tutarındadır. Madem öyle, bize dedikleri maaşı versinler, o da 13 bin lira eder. O zaman masaya oturalım" diyen Ahmet Oktay, kazanılmış haklara dönük saldırılar nedeniyle henüz ücret konusundaki maddeleri bile görüşemediklerini sözlerine ekledi.

Sermayenin eli kıdem tazminatımızda, bizim elimiz şalterde!

Genel grev, genel direniş!

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası 12 Mayıs'ta Genişletilmiş MYK toplantısını gerçekleştirdi. Mart ayından günümüze siyasal gelişmeleri ve emekçilere yansımaları üzerine etkin tartışmalar yapılırken, seçimlerin hemen ardından açıklanan Yeni Ekonomi Programı saldırısı üzerine gelişmeler konuşuldu. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın ardından yapılan toplantıda alanlara çıkan binlerce işçi-emekçinin temel talepleri üzerine değerlendirmeler ve gözlemler aktarıldı.

Toplantıda ilk olarak faaliyet raporları aktarıldı. Yapılan çalışmalarda kriz, işsizlik ve kıdem tazminatı hakkının gaspı temel gündemleri oluşturdu. Tüm bölgelerde verimli çalışmalar yürütülürken, yapılan çalışmalarda işçi-emekçilerin öfkesinin arttığı, ancak bunun hâlâ örgütlü bir tepkiye dönüşmemesi ile ilgili değerlendirme yapıldı.

HAKLARIMIZI GASP ETTİRMEMEK İÇİN MÜCADELEYE!

Dünya ve Türkiye'de kriz farklı yönleriyle devam ediyor. Burjuvazi krizin yarattığı ağır bilançoğu işçi sınıfı-emekçilerin omuzlarına yüklemeye devam ediyor. Kıdem hakkının gaspı, mezarda emeklilik, zorunlu BES dayatması, ücretlerin günbegün erimesi, işsizlik rakamlarının 7,5 milyonu aşmış olması saldırıların boyutunu gösteriyor. İnsanca bir yaşam ve çalışma koşulları talebi her geçen gün yakıcılaşıyor. Saldırıları bununla da sınırlı değil. Fatura biz işçi-emekçilere ödenilmeye çalışılırken, patronlara yeni teşvikler peşi sıra açıklanıyor.

Saldırıları karşısında tek seçeneğimiz örgütlenmek, birliğimizi güçlendirmek ve yeni Greifler yaratmak. Bireysel tepkileri, lokal eylemlilikleri birleştirmek, sınıf olarak kenetlenmek.

Sermayedarların saldırılarına karşı her türlü eylemliliği güçlendirecek, eylemli süreçleri örgütleyecek bakışla genel grev, genel direniş çağrısını büyüt-meliyiz.

SEÇİMLER ÇARE OLMAZ, BU DÜZEN DİKİŞ TUTMAZ!

Referandum, başkanlık seçimi derken yerel seçimleri de geçirmiş olduk. Her seneye birkaç seçim sığdırılan bir toplum

olduk. İşçi-emekçilerin geleceğinin seçim sandıklarında olmadığını, tek kurtuluşun ellerimizde olduğunu anlattık. AKP iktidarının güç kaybının göstergesi olan seçimlerin hemen ertesi gün YEP açıklandı. İşçi sınıfı-emekçiler yeni bir saldırı dalgasıyla karşılaştı. Aradan geçen günlerin ardından İstanbul seçimlerinin yenilenmesi kararı alındı. Tek adam rejimi ve AKP iktidarı baskı ve zorbalıkla süreci kendi lehlerine çevirmek için uğraşma derdinde. Sermayedarlar ise açıkladıkları paket programın hemen uygulanması...

KIDEM HAKKININ GASPINA KARŞI 1 MAYIS ALANLARINDAYDIK!

İşçi sınıfının Birlik, Mücadele, Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta, iki sınıfın karşı karşıya geldiği kavga gününde alanları doldurduk. Tüm alanlarda üye ve geniş katılımlı işçi toplantıları, kurultay vb. etkinliklerle 1 Mayıs ön hazırlıkları yapıldı. 1 Mayıs için hazırlanan, 1 Mayıs'ın tarihçesini ve güncel çağrısını yükselten bülteni en geniş işçi bölüklerine ulaştırdık. Açılan standlar, dağıtılan bildirilerle birleşik, kitlesel 1 Mayıs çağrısı yükseltildi. Etkin bir çalışmaya konu olan 1 Mayıs'ın temel gündemi kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi oldu. "Krizin faturasını patronlar ödesin", "Kıdem hakkının gaspına karşı genel grev, genel direniş" şiarlarını ön plana çıkardık.

GREİF İŞGALİ İŞÇİ SINIFIN HEM GEÇMİŞİ HEM GELECEĞİDİR!

Greif Direnişi üzerinden açılan davalar bir kez daha gösterdi ki, sendikalar

bürokrasi işçi sınıfı-emekçilerin müca-delesini bölmeye, mücadeleyi kendi denetimleri ve sınırları üzerinde tutmaya devam edecek. Ta ki devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı ile birliğimizi güçlendirmeye dek. Yine Greif Direnişi üzerinden açılan davalarda arkadaşlarımızın verdiği ifadeler gösterdi ki; Greif taban inisiyatifi ve işçi demokrasinin en ileri örneklerinden birini oluşturmuş. Her bir arkadaşımız kürsüden haklı ve meşruluğunu ifade etmiş, direnişlerine sahip çıkmışlardır. Haklılıklarından aldıkları güçle geri adım atmamış ve sendikal bürokrasiyi, ihanetçileri mahkûm etmişlerdir. İşçi sınıfı bu ihaneti asla unutmayacaktır.

Temel başlıklarını sunduğumuz değerlendirmelerin ardından önümüzdeki günlerde daha güçlü bir sınıf hareketi, haklarımızı ve geleceğimizi ellerimize almak için kararlar alındı. Bunların başında;

-Kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı etkin bir faaliyet örgütleyeceğiz. Kıdem tazminatı hakkının ne anlama geldiği ve gasp edilmesiyle birlikte işçi sınıfını bekleyen sorunlar üzerine bilgilendirmeler yapacağız. Haklarımızı gasp ettirmek için "Eller şaltere!" sloganı ile genel grev, genel direniş çağrısını büyüteceğiz. Her türlü eylemli süreci örgütlemek için azami bir çaba harcayacağız.

-Şanlı 15-16 Haziran Direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. 1960'lı yıllarda büyüyen işçi hareketi dönemin sermaye iktidarını korkutuyordu. İşçi sınıfının örgütlü gücünün büyümesinden ve sınırları aşmasından çekiniyordu. İşçi sınıfı dönemin sendikal ihanetine karşı,

haklarını gasp ettirmemek için büyük bir direniş başlattı. Ve onlarca fabrikadan, binlerce işçinin katıldığı eylemler başladı. Ve DİSK'in kapatılması çabası boşa düşürüldü. 15-16 Haziran Direnişi bugün sermayenin saldırılarına karşı yürütülmesi gereken mücadelenin en önemli örneklerinden biri. 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümü vesilesiyle etkinlikler, toplantılar yapacağız.

-İstanbul seçimleri günlerce yapılan tartışmaların ardından yenilecek. Tek adam rejimi seçimlerde aldığı yenilgiye karşı moral ve siyasal üstünlüğünü kazanmak için hiçbir yasal dayanağı olmadan İstanbul seçimini yenileme kararı aldırdı. Sendikamız sermayenin demir yumruğu olarak nitelendirilen AKP iktidarının bu baskıcı, gerici tutumunu her alanda teşhir edecek, işçi sınıfı ve emekçileri "sınıfa karşı sınıf" bakışı ile örgütlenmeye çağırarak.

-Sendikamızın Genel Kurulu 23 Temmuz'da gerçekleşecek. Genel kurulu sınıfı bekleyen saldırılar karşısında bir kürsüye dönüştürecek ve sınıf sendikacılığı bakışı ile sendikamızı güçlendirecek yeni bir dönemi başlatacağız. Sendikamız hem tüzüğü hem işleyişi açısından sınıf sendikacılığı bakışının ender örneklerinden biri. Bu bakışla tabandan birliğe, işçi demokrasisine dayanan yapısını güçlendirecek yeni bir dönemi kucaklayacak, örgütlenme çalışmasını güçlendireceğiz.

-Sendikamız bülten, sosyal medya vb. gibi kitle iletişim araçlarını örgütlenme konusunda yeni planlamalar yaptı.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
22 MAYIS 2019

Mata'da sendika patron el ele!

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu 5 Mayıs Pazar günü sendika yöneticilerinin kişisel çıkar ve hesaplarının bir sonucu olarak gerçekleştirilmişti. Ardından yeni seçilen yönetim fabrikalara ziyaret turuna çıktı. Bu adreslerden biri de uzun süredir TİS sürecinde olan Mata fabrikasıydı. Sendikal bürokrasinin hanesine yazılan genel kurulun ardından yeni seçilen yönetim Mata ziyaretinde işçiler tarafından fabrikadan kovuldu.

Mata işçilerinin öfkesine vesile olan pek çok neden bulunmaktadır. Patronun işten atma, keyfi tutanaklar, yönetim taraftarı işçi alımlarıyla kadrolaşma, olası bir grevin altını boşaltacak stok yığma vb. saldırı ve adımlarla yürüttüğü TİS sürecinde sendika cephesinden hiçbir adım atılmadı. Sendikanın yaptığı, TİS'e dair mesaj yoluyla genel bilgilendirmeler oldu. Birleşik Metal-İş, Mata patronunun grevi göze alamayacağını bu nedenle talepleri kabul edeceğini yineleyerek sürekli işçileri oyaladı. Olası bir greve dair hiçbir tartışma, hazırlık vb. yapılmadı. TİS görüşmeleri ertelendi, uzatıldı. Ardından fabrikada gönüllü çıkışlar başlatıldı. Her ne kadar işçilerden bir rağbet görmese de bu adım da sendikanın bilgisi dahilindeydi. Sendika bu konuda temsilcilere dahi bilgi vermedi. İşçilerin baş temsilciye yönelik rahatsızlıkları artarken, sendika baş temsilciyi yönetime almayı uygun buldu.

Bardağı taşıran son damla ise bir temsilciye hiçbir kanıt olmadan, diğer işçilerin karşısında ağır bir ithamda bulunulması ve bizzat sendikanın temsilciye tutanak tutup, görevden alma hamlesi oldu. Ortada hiçbir somut belge yokken işçilerin karşısında temsilciye yönelik ağır suçlamaya Mata işçileri tepki gösterdi. Birleşik Metal-İş yöneticilerinin seviyesiz tartışmaları karşısında ise yönetimi fabrikadan kovdu. Ertesi gün de bir işçiye tutanak tutulduğu öğrenildi.

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube, yargısız infazlarla işçi temsilcisini görevden alıyor; bu nedenle sendika yöneticilerine tepki gösteren bir işçi patron tarafından tutanak yiyor. Durum işçilere, temsilcilerinin işten atıldığı ve patronun "sendika ile el eleyiz" mesajı çektiği süreci hatırlattı.

Şimdi işçiler patron ve sendikanın ortak hareket ettiğini, bunun kabul edilemeyeceğini söylüyorlar.

Cem Bialetti grevine dair

Kocaeli'nin Başiskele ilçesinde kurulu bulunan ve mutfak eşyaları üreten İtalyan ortaklı Cem Bialetti fabrikası işçileri, patronla yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinden anlaşma çıkmayınca greve çıktılar. İşçilerin 4 lira 40 kuruş zam talebine karşın patron 1 lirası 60 kuruş zam dayatmasında bulunmuştu. Grevin 2. haftasında, grev çadırında 24 saat boyunca nöbetleşerek grevlerini sürdüren işçiler adına Birleşik Metal-İş ile Cem Bialetti yönetimi arasında TİS imzalandı.

73 işçiyi kapsayacak olan sözleşmeye dair sendika tarafından ayrıntılı bir açıklama yapılmadı. Sadece çeşitli yerel haber ajanslarına 620 TL zam alındığına dair haberler sızdırıldı. Bahsi geçen zammın net mi brüt mü olduğuna dair herhangi bir ibareye rastlanamadı. Fakat maaşlarının düşüklüğünden yakınan işçiler sözleşme sürecinde patronla yapılan pazarlıkta hep saat ücretlerine 4,40 (aylık 990) TL zam istemişlerdi. İşçilerin grev ve çıkmalarındaki en temel etken, düşük ücretlerine çare bulmaktı.

Çalışma koşullarına tepkili olan işçiler, patronun üçüncü defa kısa çalışma ya başvurduğunu belirtiyorlardı. Üçüncü kısa çalışma ayının içerisinde olmalarından dolayı, patronun görüşme açısından rahat davranabileceğini, fakat siparişlerin birikmesinin kendileri açısından avantaj olduğunu dile getiriyorlardı. Grevin

bitme tarihi ile kısa çalışma ödeneğinin bitme tarihi neredeyse aynı zaman dilimine denk geldi.

Grevin son haftasında işçiler devletin grev kırıcı rolü ile karşılaştılar. Patron mahkeme kararı ile fabrikadan mal çıkardı. Buna karşı sabahlara kadar nöbet tutan işçiler polisler eşliğinde çıkartılan TIR'lara engel olamadılar. Birleşik Metal-İş denetimindeki işçiler ve sendika yöneticileri, mal kaçırmaya engel olmak için çok ısrarcı bir tutum da izlemediler zaten.

Diğer taraftan genel olarak geçmiş TİS süreci ile karşılaştığımızda gördüğümüz başka bir gerçek daha var. 2016 yılında imzalanan sözleşme sürecinde fabrikada 130'a yakın işçi çalışırken, bugün fabrikada sadece 73 işçi kalmıştır. Fabrika ara ara 5-10 kişilik toplu çıkışlar gerçekleştirdi, sendika yönetimi tüm bunları sessizlikle karşıladı. Fabrika Acısu'dan Başiskele'ye taşındığında yapılan kurdele kesme törenine Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroglu koşarak gitti. Burada "Birleşik Metal fabrika kapattıran değil, değer katan bir sendikadır" şeklinde "övünçte" bulunmuştu kendileri adlarına.

Sonuç olarak Cem Bialetti grevinin işçi sınıfının toplam deneyimine anlamlı bir katkısı olmadığı gibi, Cem Bialetti işçilerine de çok sınırlı bir deneyim bırak-

mıştır. Nöbetleşe beklemelerin olduğu grev boyunca, işçilerin bu süreçte öğrenmelerinin, sınıfın çeşitli kesimleriyle bağ kurmalarının ve talepleri için sonuna kadar direnmeyi öğrenmelerinin önüne geçilmiştir.

Cem Bialetti deneyimi, grevi etkisiz bir araç biçiminde kullanma davranışının, bir bakıma sendikal hareketin geneline hakim olan bu tutumun, Birleşik Metal'de de olağan bir hale geldiğinin göstergelerinden biri oldu. Grev iradesi ve grev kararlılığı, sadece ücret zamları için değil, toplamda işçilerin tüm taleplerinin karşılanması için başvurulacak bir araç olarak ele alınmamıştır. Esasta patronu tekrar masaya oturtup, zam teklifini birkaç puan daha yükseltmesi için kullanılmıştır. Böylesi bir toplu sözleşme sürecinin işçi sınıfına ve toplu sözleşme kapsamındaki işçilere ne gibi bir yararının olduğu sorusu orta yerde durmaktadır.

Toplu sözleşmeler yılı olan 2019 boyunca, tüm işçiler sendikalara hakim olan bu anlayışa karşı uyanık olmalıdırlar. İşçi sınıfının en etkili silahı olan grev hakkının bu türden kullanımı, işçi sınıfının greve yaklaşımı açısından kötü örnek teşkil etmektedir. Grev hakkını hem sendikal bürokrasi hem de sermaye devletinden korumak işçi sınıfının en temel görevlerindendir.

Eaton sözleşme sürecinden dersler...

Gerçek işçi birliği için eller taşın altına

2019-2021 toplu sözleşme süreci atılan imzaların ardından bitmiş oldu. Bir mücadele ve örgütlenme deneyimini içinde barındıran bu süreç Eaton işçileri açısından önemli derslerle dolu bir süreç oldu. Şimdi şapkayı önümüze koyarak bir sükûnetle değerlendirme yapmayı başarmalıyız.

Trakya Petrokimya İşçileri Birliği olarak bir parçası olduğumuz bu süreç için çıkardığımız sonuçları başta Eaton işçileri olmak üzere herkesle paylaşmayı bir sorumluluk olarak görüyoruz.

1) Toplu sözleşme süreçlerinde genel olarak ekonomik maddeler en fazla konuşulan oluyor. Sonuçta yaşamak için emek gücünü satmaktan başka bir çıkış yolu olmayan işçiler için bu durum doğal bir sonuç. Ama her şeyin başı sonunun bu olmadığını görmek durumundayız. Eaton işçisi hayat pahalılığı ve düşük ücretler altında ezilirken bir nebze olsun rahat nefes almak için sözleşme sürecinde temel olarak ekonomik taleplerini konuşmuştur. Bu anlaşılır ve doğal bir durumdur. Burada sorun olarak karşımıza çıkan şey bu sınırlarda kalınmasıdır. Evet hayatımızı sürdürmek için paraya ihtiyacımız var. Ama önemli olan onun nasıl ve hangi yöntemlerle elde edildiğidir. İşçiler her türlü talebi birlikte hareket edeceği zeminleri oluşturarak kazanabilir. Birlikte hazırlanan sözleşme talepleri, herkesin ortak çıkarı noktasında belirlenen maddeler, ortak bir şekilde belirlenen mücadele süreci gerçek zafer için olmazsa

olmazdır.

2) Hiç gündemde yokken bir anda ortaya çıkması ve sözleşmenin imzalanma sürecinin öncesi süreç buna uygun ilerledi diyebiliriz. Sözleşme maddelerinin fabrikada yapılan eğitim toplantıları doğrultusunda belirlenmesi, son görüşmeler hariç sözleşme görüşmelerinin şeffaf bir şekilde işçilere aktarılması olumluydu. Kıdem zammının ortaya çıkması son derece manidar aslında. Burada patronun işçileri bölme taktiğine bilerek veya bilmeyerek alet olunmuştur. Fabrika içinde sendikanın içinde yer alan görece özgün ağırlıkları olan asıl olarak da patronun sözcülüğünü yapanların özel bir etkisi olmuştur. Bunlar ilk başta asgari ücret zammıyla birlikte 39. maddeyi yeni işçilerle aramızda fark kalmadı diyerek kaldıralım diye sesler çıkarsalar da fazla yükselmeden sesleri kesilmiştir. Bir süre susan bu odaklar kıdem zammı talebi ile yeniden ortaya çıkmışlardır. Öncesinde de ayrıntılı olarak anlatmıştık. Ücretle-

ri eşit olan işçilerin patronun karşısına yek vücut çıkma zemini güçlendiğinden kıdem zammı aslında buraya dönük bir saldırıdır. Ne yazık ki halen bu noktada bir bilinç açıklığı oluşmuş durumda değil.

3) Eaton ağır çalışma koşullarının ve meslek hastalıklarının son derece yoğun yaşandığı bir fabrika. Tüm işçiler bunun farkında olsa da, kanıksamış bir durumla karşı karşıyayız. Durum öylesine vahim ki bırakın genel işçi kitlesini mücadeleciler öncülü işçilerde bile bu ruh hali hakim. Öyle ki sözleşme sürecinde sağlığınıza oluyorum, bari tedavi için özel sağlık sigortası bu süreci atlatalım mantığı ön plana çıkmıştır. Buna karşı değiliz. Ancak buradaki mantığı sorgulamalıyız. Burada kapitalistlerin barbar ve insana değer vermeyen yüzü ile karşı karşıyayız. Gerekli teknolojik yenilenme ile ağır iş yükü ortadan kaldırılabilecekken, basit bir maliyet hesabı yapan patronlar işçilerin sağlıklarından olması kendine daha hesaplı geldiği için bunu yapmamakta-

dır. İşçiyi 5 yıl çalıştırıp tazminatını verip, meslek hastalıklı bir şekilde kapı önüne koymak vahşetin kabul edilmesi bizim için temel sorun alanlarından biridir. İşçi arkadaşlarımız sadece para merkezli bakarak bu durumu kabullenerek aslında geleceklerini karartmaktadır.

4) Sözleşme görüşmeleri son iki oturuma kadar işçilerle paylaşılmış ve işçilere sorulmadan sözleşme imzalanmayacağı ifade edilmişti. Grev kararının asılması ve mesaiye kalmama eylemleri iki sene önce grevin etkisini bilen fabrika yönetimini çok sıkıştırmıştı. Daha iyi bir sözleşme için son derece uygun koşullar vardı. Patron baskılarına karşı yapılan toplu eylemlere katılım da bunu doğrular nitelikteydi. Bu eylemlerin ardından görece şeffaf işleyen sözleşme sürecinde kapalı kapılar ardına geçildi. İşçilerin onayı alınmadan sendika genel merkezinde sözleşme imzalandı. Alınan zam oranından ziyade burada bir sorun var. Belki iyi işler de yapılıyor olabilir ama işçilerle birlikte alınmayan her karar yanlış yollara çıkar. Tıpkı daha önce yemeklerde yaşanan soruna karşı alınan eylem kararını sendika yönetiminin kendi inisiyatifiyle iptal etmesi sürecinde olduğu gibi.

5) Ayrıca belirtmek isteriz ki işler yok diyen fabrika yönetimi sözleşme imzalandıktan hemen sonra yüzlerce işçiyle yapılan iş görüşmeleri işlerin olmadığı yalanını ortaya çıkarmıştır.

6) Eaton işçisi bu süreçte bağımsız işçi birliğini oluşturamamıştır. Süreç büyük oranda sendika yöneticilerinin denetiminde ilerlemiştir. Durum böyle olunca süreç tam istediğimiz gibi bitmemiştir. Buradan çıkarmamız gereken temel sonuç ne yapıp edip fabrikada gerçek bir işçi birliğini oluşturmak hayati bir önem taşımaktadır.

Kale Kayış işçilerine patron saldırısı

Kale Kayış'ta direnen 2 işçi, 20 Mayıs'ta patron Faruk Dağlı'nın fabrikada çalışan işçilere verdiği iftar yemeğine gitti. İşçiler burada görüşme talebinde bulundular. Dağlı'nın iftar sonrası kendilerini arayarak görüşebileceğini aktaran işçiler bunun üzerine sessiz bir şekilde beklediklerini anlattı.

Görüşme için bekleyen kadın işçiler telefonla arandıklarını ve görüşme için bina içinde bir odaya alındıklarını anlattı. Sorunun çözülmesi için konuşmaya çalıştıklarını ancak Faruk Dağlı'nın hiç susmadan kendisinin konuştuğunu ve oğlunun da sürekli olarak kendilerine

ters bir şekilde baktığını anlattılar.

Sonrasında ise patron oğlu ve korumasının saldırıya geçtiğini ve işçileri darp ettiklerini aktardılar.

Kadın işçiler odadan çıkarak aşağıda bekleyen sivil polisler saldırı olduğunu ve yukarı çıkmalarını istediği halde polislerin yerlerinden kımıldamadığını anlattı.

İşçileri darp ederken odanın kapısını kilitlemeye çalışan Kale Kayış patronunun "Bütün servetimi sizi mahvetmek için harcayacağım" dediği belirtildi.

21 Mayıs'ta da işçilerin üye olduğu Petrol-İş Sendikası, Silivri'de yaptıkları

ilemlerle saldırıyı protesto etti. Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Ercan Yavuz "80 gündür iş cinayeti yaşamamak için fabrika önünde direniyoruz. Patron birilerine güvenerek bu saldırıyı gerçekleştiriyor. Patronun oğlu emek mücadelesi veren arkadaşlarımıza, eşlerine ve çocuklarına saldırıyor. Bu kabul edilemez, alçakça bir saldırıdır" diyerek yaşanan olaya tepki gösterdi.

Petrol-İş Genel Mali Sekreteri Turgut Düşova ise "Bunun hesabını sert şekilde göstereceğiz. Direnişimizi kararlı bir şekilde sürdürüp, hakkımızı alana kadar mücadeleye edeceğiz" dedi.

İzmir'de işçiler kıdem tazminatı hakları için buluştu

AKP iktidarının hedefinde olan ve işçi sınıfının elinde kalan son hakkı kıdem tazminatına nasıl sahip çıkmak gerektiğini tartışmak için Ege İşçi Birliği 19 Mayıs Pazar günü Eğitim Sen Karşıyaka Şubesi'nde toplantı düzenledi.

Metal, petrokimya, tekstil, belediye, şantiye işçilerinin katıldığı toplantı iki bölüm şeklinde gerçekleşti.

Birinci bölümde kıdem tazminatı hakkının nasıl kazanıldığı, işçiler nasıl faydalandığı, kıdem tazminatları fona devredilirse işçi sınıfının neleri kaybedeceği üzerine bir sunum yapıldı.

İkinci bölümde kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmak için örgütlenme yöntemleri üzerine toplantıya katılan işçiler ile birlikte tartışma yürütüldü.

Birinci bölümde Ege İşçi Birliği adına yapılan sunumda; kıdem tazminatının 1936 yılında 5 yıl çalışan bir işçi için 15 günlük maaş olduğu belirtildi. İlerleyen dönemlerde 3 yıla indirildiği ve sanayinin gelişmesi ve işçi sınıfının mücadeleleriyle her bir yıl için 1 aylık kıdem tazminatı hakkı aldığı ve bunun işçilerin iş güvencesi olduğu söylendi. 1980 darbesinden sonrada kıdem tazminatını fona devretmek için hamleler yapıldığı ifade edilerek en önemli örneğin Koç'un Kenan Evren'e mektup yazarak kıdem tazminatının fona devredilmesi talebini iletmesi olduğu ifade edildi. O günden bugüne sermayenin her zaman işçilerin kıdem tazminatı hakkına göz diktiği söylendi. AKP'nin hükümet olduğundan bu yana da sürekli bu saldırıyı gündeme getirdiği ancak işçi sınıfının tepkisi sonucu geri adım attığı ifade edilerek, "Kıdem tazminatı fona devredilirse iş güvencemiz ortadan kalkacak, işçinin tek taraflı fesih hakkı yok olacak, kadınların evlenirken, erkeklerin askere giderken alacakları para gasp edilecek" denilerek konuşma bitirildi.

ALIAĞA'DA İŞTEN ATILAN BELEDİYE İŞÇİLERİ DESTEK BEKLİYOR

İkinci bölüme geçmeden önce Aliağa Belediyesi'nden işten çıkartılan işçilere ve toplu sözleşme sürecini eylemlerle devam ettiren Tüpraş işçisine söz verildi.

Aliağa Belediye işçisi, seçimlerden sonra 6 işçinin işine son verildiği ancak neden çıkarıldığına dair bir açıklama yapılmadığını, bu konuda henüz kendilerine tebligat dahi gelmediğini belirtti.

Muhasebe müdürünün kendilerine işten çıkarma nedeninin tasarruf gerekçesi olduğunu söylediğini aktaran işçi, belediye başkanıyla görüşmek için bütün çabalarının sonuçsuz kaldığını ifade etti. İşten çıkartılan arkadaşlarıyla ortak karar alarak belediye önünde çadır kuracaklarını ve basın açıklaması yapacaklarını dile getiren işçiler eylemlerine destek istedi.

TÜPRAŞ İŞÇİSİ: TALEPLERİMİZ KABUL EDİLENE DEK DİRENECEĞİZ

Tüpraş işçisi ise toplu sözleşmede 60 madde görüşüldüğünü bunlardan neredeyse 50'ye yakın maddenin geçtiğini ancak kendileri için önemli olan maddelerde, kazanılmış haklara dönük saldırı olduğunu belirtti. Bunların başında 3 yıllık sözleşme, idari izinlerin kaldırılması ve vardiya sisteminin değiştirilmesi dayatmaları olduğunu söyledi. Bunların kabul edilmesinin mümkün olmadığını altını çizen işçi, "Mücadele edilerek, bedel ödenerek kazanılan haklarımızın gasp edilmesine izin vermeyiz. Bu saldırı karşısında dört rafineri aynı kararlılıkla, ortak tavırla direniyoruz ve toplu sözleşmenin bizim taleplerimiz şekliyle kabul edilene kadar direnmeye devam edeceğiz" dedi.

FABRİKALARDA NE YAPMALI?

Bu açıklamalardan sonra ikinci bölüm geçildi. İkinci bölümde, kıdem tazminatı saldırısına karşı örgütlenmenin önemine dikkat çekilerek sendikaların

"kırmızı çizgimiz" söyleminin somut karşılığı olacak eylem planının tartışılması gerektiği vurgulandı. Örgütlü olan fabrikalarda sendikaları zorlamak gerektiği, kıdem tazminatı fona devredilirse işçilerin neler kaybedeceğini işyerlerinde iyi anlatmak gerektiği söylendi. Özellikle şantiyelerde olmak üzere birçok işçinin kıdem tazminatının fona devrinin iyi olacağı düşüncesinde olduğuna değinildi. "İşçilerin işten çıktıktan sonra tazminat alamadıkları" üzerinden çarpıtma yapılmasına müdahale etmek gerektiği belirtildikten sonra söz işçilere verildi.

İşçiler sendikaların bir şey yapmadığından şikayet ederek, tabandan örgütlenmek gerektiği, sendikaları kendi misyonlarını oynaması için greve çağırarak gerektiği ve zorlamak gerektiği söylendi.

"GENEL GREV GENEL DİRENİŞ' İÇİN ÖRGÜTLENMELİ"

Tekstil, metal, demir çelik, petrokimya, belediye, şantiyelerde çalışan işçiler sendikaların "kırmızı çizgisinin" hayat bulması için bir an önce tabana yüzlerini dönmelerinin gerektiğini söylediler. Ancak özellikle Türk Metal üyesi işçiler, sendikalarından henüz bu konuda bir adım atılmadığını vurguladılar. Bu konuda öncü işçilere büyük görevler düştüğünü söyleyen işçiler artık birlik olmanın zamanının geldiğini vurguladı.

DİSK üyesi işçiler 1 Mayıs alanında atılan "Genel grev genel direniş" sloganı bir an önce tabandan doğru hayat

bulması için örgütlenmeye başlanması gerektiğini vurguladılar. Tekstil ve şantiyelerde çalışan işçiler başta olmak üzere örgütsüz metal işçileri de sendikalı fabrikalardaki gelişmelere baktıklarını dile getirdi. İşçiler güven verecek bir çalışma olmayışından yakındılar.

TOPLANTI KARARLARI

Kıdem tazminatı hakkı için tabanın sendikaları harekete geçirmesi konusunda ortak bir fikir çıkan toplantıda bir dizi karar alındı.

Kıdem hakkının savunulmasının ve daha fazlasını kazanmanın tek başına Ege İşçi Birliği ile olmayacağını vurgulandığı konuşmalarda, mücadele hattı ve pratiğinin bütün havza ve sanayi merkezlerine taşınabilmesi gerektiği söylendi. Bunun için ilk önce yerel imkanlar üzerinden AKP iktidarının kıdem tazminatıyla ilgili oluşturduğu bütün yanlışları ortadan kaldırmak ve bilgilendirmek için broşür hazırlanmasına karar verildi. Sosyal medyada ve imkan dahilinde fabrika içinden, servis duraklarında, kent merkezlerinde imza kampanyası başlatılması, sendikaların "Kıdem kırmızı çizgimiz ve genel grev sebebidir" çağrısının tabana yayılması ve sendikaları bu doğrultuda harekete geçirmek için fabrikalardan işçiler olarak deklarasyon hazırlanması kararları alındı. Aynı zamanda yan yana olmanın önemi de vurgulanarak 'işçi meclisleri' ve 'işçi kurultayları' örgütlenmenin önemine değinilerek toplantı bitirildi.

Devrimci miras onu daha ileriye taşı

(Ekim, Sayı: 247, Haziran 2007)

'71 Devrimci Hareketi'nin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları her yıl ölüm yıldönümlerinde anılmakta, devrimci kadro tipinin seçkin örnekleri olarak, devrimci harekete kattıkları olumlu değerlere vurgu yapılmaktadır. Ancak Türkiye devrim mücadelesinin yüzakı olan bu devrimcileri ananlar, dahası onların devrettiği mirası yaşattığını öne sürenler arasında ciddi farklar bulunmaktadır. Öte yandan, özellikle idam edilerek katledilen Deniz Gezmiş ve yoldaşları, reformistinden devlet solcusuna, gericisinden ırkçı-şoven zihniyetin bazı temsilcilerine kadar birtakım soysuzlar tarafından istismar konusu da edilmektedir.

Türkiye'deki devrimci örgüt ve partiler uzun yıllar '71 Devrimci Hareketi'nin şu veya bu akımının mirasçısı olduğunu savunmuştur. Halen de bu çizgide ısrar eden, yaklaşık 40 yıl önce bu genç devrimciler tarafından ortaya konulan düşünsel düzeyin ötesine geçemeyen akımlar vardır. Henüz yirmili yaşlardaki devrimcilerin ortaya koyduğu ideolojik-politik tahlillere takılıp kalanların, '71 devrimci hareketinin mirasını yaşattıklarını sanmaları kolay anlaşılır bir durum değildir. Böyleleri, genç devrimcilerin 40 yıl önce ortaya koyduğu düşünsel ürünlere sıkı sıkıya sarılarak, teorik üretim için çaba harcama "yükü"nden de kurtulmuş oluyorlar.

REFORMİZMDEN DEVRİMCİ KOPUŞ, SEÇKİN DEVRİMCİ KİŞİLİK...

Komünistler, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendirmişlerdir. Bu kopuşa asıl anlamını veren, küçük devrimci grupların kent veya kırdaki silahlı eylemler yapması değildir elbette. Kopuşun asıl anlamı, bu akımların ideolojik-politik bilinç planında gerçekleştirdiği sıçramadır. Bilinç planındaki sıçrama, bu akımların devlet konusunda, şiddetle dayalı devrim konusunda, kapitalizmin temel noktalardan reddi konusunda radikal, devrimci bir ideolojik-politik tutum geliştirebilmesinin yolunu açmıştır ki, kopuşa asıl anlamını veren de budur.

'60'lı yıllar sosyal uyanışın yaygınlaştığı, toplumsal muhalefetin hızla gelişip

kabardığı bir dönemdir. İşçi sınıfı, kentin ve kırsal emekçileri, Türkiye tarihinde ilk defa bu dönemde, bu kadar kitlesel bir şekilde eylem alanlarında, grevlerde, direnişlerde, toprak işgallerinde sözünü söylemeye, sola, sosyalizme yakınlaşmaya başlamıştır.

Mücadele alanlarında işçi sınıfı ve emekçiler olduğu halde, dönemin sosyalist olma iddiasında olan akımların çizgileri, büyük ölçüde orta sınıf aydınları tarafından belirlenmiştir. TİP, YÖN, MDD, dönemin öne çıkan sol akımlarıdır. Ancak bu akımların hiçbirisi, devrimci iktidar perspektifi bir yana, düzeni cepheden karşıya alabilecek bir çizgiyi temsil edebilecek durumda değildi. '71 devrimci hareketi, döneme egemen olan reformist cendereyi kırmış, bu devrimci kopuş sayesinde radikal devrimci akımlar oluşturabilmiştir. Burjuva sosyalizminin temsilcileri olan TİP, YÖN, MDD ise, 1974'ten sonra devrimci akımların güçlenmesiyle esas olarak geride kalmışlardır.

Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların, Mahirler, Denizler, Kaypakkaya ve onların yoldaşlarının devrimci kişiliklerinde içselleştirdikleri üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşıya alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve

pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro...

'71 devrimci akımlarının ideolojik-politik çizgilerini, pratik eylem tarzlarını burada tartışmak gerekmiyor. Zira bu alanda izlenen hatalı çizgi, devrimci harekete miras bırakılan seçkin devrimci kadro örneğinin değerini hiçbir koşulda eksiltmez. Önemli olan reformizmden gerçekleşen devrimci kopuşun bu erken döneminde bile bu üstünlüklerin devrimci kişiliklere içerilebilmiş olmasıdır. Örnek alınması, yaşatılması, yeniden ve daha ileriden yaratılması gereken yön de budur.

'71'DEN MİRAS KALAN DEVRİMCİ DEĞERLERİN TÜKETİLMESİ...

Devrimci mirası ve değerleri yaşatmanın yolu, günün koşullarına göre yeniden üretmekten geçer. Ancak bu kadarı yeterli değil. Bundan da önemli olanı, bu mirasın yetişen devrimci kadroların bilicinde içselleşmesini sağlamak ve devrimci kişiliğe içerilmiş değerler bütününe dahil edebilmektir. Ancak o zaman bu devrimci mirasın, devrimci kadronun düşünce ve eylemine yol gösterici olması sağlanabilir.

Bunu başarmak sanıldığı kadar kolay değildir. Zira bu niyetleri aşan bir sorundur; örgüt veya partilerin ideolojik-politik çizgileri, ilkesel tutumları, devrimci örgüt anlayışları ile yakından ilgilidir. Geleneksel devrimci-demokrat akımlar, '71 devrimci akımlarının ortaya koyduğu

ideolojik-programatik düzeyin ilerisine çıkmadıkları ölçüde, geçmişe sınırsız sarılıyorlar. Bu ise düşünsel alanda bir kısırlık, kendini yenileyememe ve kapitalist toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın tarihsel devrimci rolünü gerçek içeriğiyle kavrayamama noktasında takılıp kalmalarına yol açıyor. Böylece, devrimci değerlerin daha ileriden üretilmesi bir yana, var olan mirasın gerisine düşme, dahası o değerleri tüketme noktasına varılabiliyor.

Sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı koşullarında yetişen kadro tipinin sorunlu yapısı, semt kökenli bu kadroların devletin sistemli yozlaştırma saldırısına maruz kalmaları ise soruna bambaşka bir boyut katıyor. Sorunlu haline rağmen bu "kadro" tipinin, üstelik devrimci bir kimlik geliştirmeden bünyeye alınması nedeniyle, '71'in devrimci kadro kişiliğinin niteliklerine fazlasıyla uzak, devrimci mirası ancak söylem düzeyinde savunabilen bir anlayış hakim hale gelebiliyor. Öyle ki, bu kişiliklerin pratiği, kimi zaman devrimcilerin emekçiler nezdindeki itibarlarının sarsılmasına yol açabilecek derecede sorunlu olabiliyor.

Bazı ara akım kadroları üzerinden yansıyan sorunlu kişiliklerde, devrimci değerlerin önemli ölçüde yitimine tanık olmaktadır. Devrimci samimiyetini büyük oranda tüketmiş olan bu kesim dar grupçu, fazlasıyla faydacı, ortamına göre kibirli ve saldırgan olabilmektedir. Bunlar, uzun zamandır reformistlerle aynı kulvarda bulunmanın da etkisiyle,

ası yaşatmak, makla mümkündür!

burjuva siyaset tarzının olmazsa olmazları olan hile, ayak oyunları, iç hesaplar, perde arkası kulislere vb. "haslet"leri, pek çok yerde politik çizgilerine dahil etmek-te bir sakınca görmeyebilmektedirler.

Bozulmanın böylesi uç noktalara varmasını, devrimci değerlere sırt çevirip reformistlerle kucaklaşmanın sonuçlarından biri saymak mümkündür.

'71 Devrimci Hareketi'ni değil fakat Denizler'i öne çıkaran, onları "ikon"laştırıp siyasi rant aracı olarak kullanmak isteyen ırkçı-şoven zihniyetin temsilcileri de var. Bu gerici çevrelerin ayırdedici özelliği, Kürt halkına düşmanlık ve devletin militarist güçlerine payandalık etmektir. Oysa Deniz Gezmiş'in idam sehпасı önünde haykırdığı **"Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!"** şiarı bile, bunların Denizler'le karşıt dünyalara ait olduklarını kanıtlamaya yeter. İdam sehпасında ölüm yiğitlikle göğüslenirken haykırılmış bu şiarlar, devrim ile düzen arasında aşılma bir uçurum olarak durmaktadır.

Türkiye'nin sosyal reformist partileri de '71 Devrimci Hareketi'nin önderlerini

öne çıkartma tutumunu, onların miras bıraktığı değerlerin arkasında durma iddiasını halen terk etmiş değiller. Komünist yazında pek çok kere dile getirildiği gibi bunlar, burjuva karşı-devriminin zoru karşısında sinmiş, ihtilalci çizgiden yüzgeri etmiş, devrimci örgüt anlayışını ve pratiğini terk etmiş, devrimci miras ve değerleri düzen bekçilerinin ayakları altına sererek burjuvazinin icazetine sığınmışlardır. Düzen bataklığına boylu boyunca uzanan bu "tövbekar"lar, artık sermayenin parlamentosuna kapığı atma hayalleriyle avunuyorlar. İpin ucunu kaçırarlardan bazıları ise, "Deniz Gezmişler'in yolu bugün parlamentoya çıkmıştır" diyebiliyorlar.

Oysa '71 devrimcileri, Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, İbrahim Kaypakayalar, TİP'in parlamenter çizgisini reddederek devrimi seçmişlerdi. Onlar kurtuluşun reformlarda değil, devrimde olduğunu fark etmiş, gerçekleştirdikleri sıçrama ile devrimci akımların kurucuları olmuşlardır. Başka bir ifadeyle, '71'in devrimci akımlarını devrimci yapan, reformist partilerin bugün içinde bulundukları düzen içi zehrin hankim ederek

aşabilmiş olmalarıdır.

GELECEĞİ KUCAKLAMAK İÇİN GEÇMİŞİ AŞMAK!

Devrimci mirasın değerler planında erozyona uğraması bir rastlantı olmadığı gibi, niyetlerle de açıklanamaz. Sorunun esası, uzun süredir devam eden tasfiyeciliğin yarattığı bozulmanın yanı sıra, devrimci miras aşındıran örgüt/partilerin programatik, ideolojik-politik çizgilerinden kaynaklanıyor. Bu alanda yaşanan tıkanma ve belirsizliklere rağmen, geleneksel çizgileriyle devrimci tarzda hesaplama cesareti gösteremeyenler, kendilerini devrimci değerleri öğüten bir çark işlevi görmekten alıkoymadılar. Sorunun bu boyuta varması, geleneksel solun içine düştüğü "ciddiyet ve samimiyet bunalımı" ile yakından bağlantılıdır. Devrimci kadronun kişiliğinde boy veren sorunlar, bütünün parçadaki yansımasıdır aynı zamanda.

Belirtmek gerekir ki, komünistlerin de güçlerini kadrolaştırmada, kadrolarını yetkinleştirmede karşılaştığı sorunlar, zorlandığı alanlar vardır. Ancak burada tartıştığımız sorunun mahiyeti, komünistlerin zorlanma alanlarının çok ötesindedir.

nistlerin zorlanma alanlarının çok ötesindedir.

Devrimci mirasın aşınmasında pek çok faktörün rolünden söz etmek mümkündür. Fakat buna rağmen sorunun özü, geçmiş anlamak ve devrimci tarzda aşmakla ilgilidir. Bunun anlamı ise, geçmişin devrimciliğinden daha ileri bir devrimcilik düzeyine, küçük-burjuva devrimciliğinden işçi sınıfı devrimciliğine erişebilmektir. Komünistler, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan devrimcilere, bu temel önemdeki hatırlatmayı sık sık yaptılar. Ancak halihazırda bunu başarabilen tek akım partimiz TKİP'dir. Bu durum, devrimci miras geliştirip yeniden üretme noktasında da komünistlere, komünist kadro ve militanlara önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Burjuvazinin her cepheden yönelttiği azgın saldırılara karşı durmanın özel bir önem taşıdığı verili koşullarda, '71 mirasının devrimci özüne uygun tarzda ve daha ileriden yaşatılmasının önemi yeterince açıktır. Komünistlerin devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan kesimlere yönlettiği, "geçmiş devrimci tarzda aşma" çağrısı da güncelliğini korumaktadır.

Sermaye devletinin illegal devrimci çalışmayı baltalamak için azgınca saldırıdığı, sol akımların ise önemli ölçüde illegal devrimci siyasal faaliyet yürütme refleksini yitirdiği şu dönemde, Denizlerin 35'inci ölüm yıldönümü, bu durumu sorgulamanın vesilesi yapılabilir. En azından devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olanlar bu özgüven ve cesareti göstermelidir. Zira devrimci faaliyeti düzenin dayatmasıyla belli alanlara hapsedenlerin, bugünü kurtarıp kurtarmayacakları belli değil ama geleceği kaybetme olasılıkları fazlasıyla yüksektir.

Marksist bir partinin temeli olan devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf diyalektik bütünlüğünü bünyesinde toplayabilen TKİP, bu net çizgiye ve tok iddiaya yaslanarak devrimci mirasın ve değerlerin savunulmasının, daha ileriden yaşatılmasının güvencesidir. Bu noktada öncülük misyonunu hakkıyla yerine getirdiğinde, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan diğer devrimcilerin de önünü açacaktır.

Parti ve geçmişin devrimci mirası

H. Fırat

Bugün Türkiye devrimci hareketinin geçmiş mücadelelerinin doğal mirasçısı biz komünistleriz. Bunu bugünkü sonuçlardan hareketle söylüyor da değiliz. Dönüp bizim daha ilk ayrışma dönemi değerlendirmelerimize ve polemiklerimize, Z. Ekrem polemiğine bakınız (H. Fırat, *Küçük Burjuva Popülizmi ve Proletarya Sosyalizmi*, 6. Bölüm), orada bu konuda gerçekten ilginç değerlendirmeler bulacaksınız. Bizim çıkışımız geçmişle köklü bir hesaplaşmaya dayanıyordu, bu nedenle kestirmeden “inkarcılık”la suçlanıyorduk. Bu bize bilimsel inkar ile kaba küçük-burjuva inkarcılığı arasındaki temelli farkı ortaya koyma olanağı vermekle kalmadı, ideolojik hasımlarımıza, geçmişe böyle tutucu biçimde yapışıp kalırsanız çok geçmeden onu savunup sürdürecektir gücü de kendinizde bulamazsınız ve böylece devrimci geçmiş karşısında küçük-burjuva bir inkarcı konuma asıl siz sürüklenirsiniz deme fırsatı da verdi.

Bugün sonuç ortadır. Daha o zamandan, bize karşı gerici bir ayak direme gösterenlerin kendi geçmiş devrimci kazanımlarını bile koruyamayacaklarını söylemiştik, bu aynen doğrulandı. O dönemki somut muhataplarımız olan TDKP şefleri, geçtik genel devrimci hareketin mirasını, TDKP’nin kendi devrimci kazanımlarını bile koruyamadılar. Bize karşı gerici yaparken sınıfsal sarıldıkları bu çizgiyi çok geçmeden terk ettiler ve bildiğiniz gibi liberalizmin batağına boylu boyunca battılar. Aynı şeyi ‘71 devrimcilerinin mirasına karşı yaptılar, bugün ‘60’ların TİP çizgisine geri dönerek, Deniz Gezmişler’e de ihanet ettiler.

Biz ise daha o zamanda söylediğimiz gibi; geçmişin zaaf ve hatalı olan yönlerine acımasızca vurduk, ama tam da bu sayede, geçmiş hareketten devrimcilik adına geride kalan canlı, olumlu, yaşayabilir ne varsa onu ileri bir düzeyde, işçi sınıfı devrimciliği temelinde yaşatma olanağı bulduk. Bugünün Türkiye’sinde geçmiş devrimci kuşakların manevi anısına ve devrimci siyasal mirasına en anlamlı ve içtenlikli bir biçimde sahip çıkabilen biricik parti TKİP’dir ve bu da rastlantı değildir. Öteki herkes bunu daha çok kendi grup kökenleri üzerinden yapıyor ve buradan yansıyan tutum bildiğimiz o küçük-burjuva dar görüşlü-

lüğünün ve mülkiyetçiliğinin yansımasından başka bir şey değildir. TKİP’nin tutumu ise temelden farklıdır ve gerekçesi, daha o ilk çıkış değerlendirmelerinde, sözünü ettiğim o ilk polemiklerde, açıklıkla ortaya konulmuştur.

Geçmişten gelen akımların bugünkü akıbeti, hiçbir biçimde bizim onların geçmişindeki devrimci tutumu ve kazanımları sahiplenmemize engel değil. Tam tersine, bugünkü akıbet geçmiş devrimci mirası sahiplenmede partimize daha büyük sorumluluklar yüklüyor. TİKKO kökenli akımların bugünkü durumu hiçbir biçimde İbrahim Kaypakkaya’yı küçümsemeyi gerektirmiyor, tam tersine, onu tarihimizdeki en önemli devrimcilerden biri olarak daha çok sahiplenmemizi gerektiriyor. Yirmi üç yaşında yitirdiğimiz bu genç devrimci, birkaç örgütün otuz sene boyunca tüketebileceği bir düşünsel-politik miras bırakarak gitmiş bir insandır. Çok değerli bir devrimcidir, sadece ser verip sır vermediği için değil; ondan daha da önemli olarak, devrimi ve devrimci siyasal mücadeleyi ciddiye aldığı için, buna hayatını adadığı için, ve nihayet bu çerçevede, o dönem için gerçekten anlamlı olan belli düşünsel açılımlar ve sorgulamalar yapmayı başardığı için.

Bunu ‘71 devrimcileri için genelleştirebiliriz de. ‘60’lardaki mücadele solu güçlendirdi, mücadelenin radikalleşmesi ve dünyadaki olayların etkisi solu da radikalkeştirdi ve içinden devrimci bir

akım çıktı. Bu devrimci akım mücadele yöntemi olarak siyasal maceracılık olarak nitelenebilecek bir yolu seçtiği için, yaptıkları çıkışın anlamı bir ölçüde karardı. Ama orada maceracılık geçiciydi, devrimi tercih etmek ise kalıcı... Kalıcı olan, devrim davasına sahip çıkmak ve düzene başkaldırmaktır. Bunu küçük insan gruplarının silahlı direnişi olarak yapmaya kalkmaları kuşkusuz hatalıydı, ama bu çıkışta önemli ve baskın özellik hiç de bu değildi. Bu sadece geçici bir davranış şekliydi ve nitekim hızla aşıldı, daha ‘74 yılında çok büyük ölçüde geride bırakıldı.

Geleneksel solun tasfiyeci süreçler içinde tükendiği ya da konum değiştirdiği bir dönemde biz bu mirasa her zamankinden çok önem vermeliyiz. Çünkü son tahlilde biz oradan geliyoruz, bizim ortaya çıkışımız olanaklı kılan birikimdir burada sözkonusu olan. Bizi ortaya çıkaranın yakın geçmişin devrimci birikimi olduğunu hiçbir biçimde unutamayız, ortaya çıkışımızdan itibaren biz bunu bilinçli bir tutumla ve özenle vurgulayarak geldik. EKİM, “boşluktan değil, bir geçmişin, bir birikimin bağrından doğdu” dedik. Biz o geçmişi bilimsel zeminde eleştirerek aştık, kabaca inkar ederek değil. Bu onu kucaklayarak yeni bir düzeyde yaşatmak demektir. Onda canlı, anlamlı ve kalıcı olanı alıp ileriye taşıyan, geri, ölü ve çürüyen yanına ise acımasızca vuran bir tutumun temsilcileri olduk biz.

Peki, bizim çıkış dönemimizde bizi

inkarcılıkla suçlayarak ona kıskançlıkla sahip çıkar görünenler ne yaptılar? Ne yaptıklarını çok geçmeden gördük. ‘71 devrimcilerinin devrim adına yükselttikleri bayrağı terk ettiler ve gelinen yerde artık tümünden gerisin geri TİP çizgisine döndüler, TİP parlamentarizminde karar kıldılar. Halbuki ‘71 devrimcileri, Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, Kaypakkaya’lar, tam da TİP parlamentarizmini reddederek devrimi seçmişlerdi. EMEP’liler dün devrimi terk etmişlerdi, bugünse artık TİP çizgisinde karar kılmış durumdalar. Ama büyük bir utanmazlıkla, “Deniz Gezmişler’in yolu bugün parlamentoya çıkmıştır” diyebiliyorlar. Salt kendilerine parlamento yolu göründü umuduna kapıldıkları için. Bu gerçekten tam bir utanmazlıktır, en kabrasından bir inkardır ve geçmişin anısına da büyük bir saygısızlıktır.

Deniz Gezmiş’i Deniz Gezmiş yapan, onların bugün temsil ettiği çizgiyi ‘60’lı yıllarda temsil eden siyasal akımdan kopmaktır. TİP oportünizminden, reformizme ve parlamentarizme dayalı bir akımdan kopmaktır o zamanlar sözkonusu olan. Oysa hala Deniz Gezmişler’in adını istismar etmeye yeltenenler bugün gerisin geri oraya dönmüş bulunuyorlar. Demek ki böyleleri Denizler’in tuttuğu yolu inkar eden dönemlerden öte bir şey değildiler.

(*Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm*, Eksen Yayıncılık, s.325-328)

“Devrimci kuşakların birikimi, işçi sınıfı devrimciliği şahsında güvencededir”

(Duisburg’da düzenlenen ‘71 devrimcileri anmasında BİR-KAR adına yapılan konuşmadır...)

Değerli dostlar, yoldaşlar,

Türkiye devrimci hareketinin kökünü oluşturan ‘71 devrimcilerini; İbrahimleri, Mahirleri, Denizleri anmak için bir aradayız. BİR-KAR olarak düzenlediğimiz etkinliğe katılarak desteklerini sunan tüm dostlarımızı ve yoldaşlarımızı en içten devrimci duygularla selamlıyorum.

“Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez” etkinliğine hoş geldiniz!

‘71 Devrimci hareketinin simgeleşmiş isimleri bugün toplumun çok farklı kesimlerinde ortak bir değer olarak görülüyor, sahipleniliyorlar. Adları ve mirasları kuşaktan kuşağa aktarılıyor. Solun geniş yelpazesi tarafından, ölüm yıldönümlerinde anlamlı anma törenleri yapılıyor. Hayatlarını anlatan kitaplar, türküler ve marşlar genç nesillere ilham vermeye devam ediyor. Onları katleden düzenin uşakları dahi, ‘71 devrimci önderleri bahsinde konuşurken, kaba bir hakarete ve kalamaya cüret edemiyorlar.

Tüm bunlar sadece kahramanlıklarından, fedakarlıklarından, ideallerine bağlı yüksek ahlaklı devrimciler olmalarından kaynaklanmıyor. Bu, aynı zamanda ‘71 devrimci kopuşunun tarihsel haklılığı ve meşruluğundan ileri geliyor.

‘71 devrimci kuşağının tarihi biliniyor. Tümü de gençliklerini 1960’lar Türkiye’inde yaşadılar. Dönem, modern sınıf savaşımının sahnede olduğu, ülkede sol-sosyalist uyanışın yaşandığı bir dönemdi. Bu uyanışın etkilediği ve sosyalist fikirlere çektiği kitleler, özellikle de genç kuşaklar burjuva sosyalizmi çizgisinin damga vurduğu akımlar etrafında örgütleniyorlardı. Dönemin sosyalizm iddiasındaki akımlarının ufkunu düzen sınırlarını aşmıyordu. Dolayısıyla reformist bir öze sahipti. Araç, yol ve yöntemleri de öyle... Dönemin sosyalist olmak iddiasındaki akımları arasındaki en belirgin ayrışma, zinde güçlere bel bağlayan darbecilik ile parlamenter mücadeleyi esas almak şeklindeydi.

‘60’lı yıllar aynı zamanda Sovyetler Birliği’ndeki bozulmaya tepki olarak dünyada devrimi halkçı devrimciliğin temsil ettiği bir dönemdi. Vietnam, Çin, Küba devrimlerinin etkisi tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de derinden hissedil-

di. Bunun dünya çapında tetiklediği ‘68 rüzgârı gençliği kitlesel olarak sosyalizm ve devrim idealine yöneltti. O dönemin gençleri olan ‘71 kopuşunun önderleri, burjuva sosyalist çizgiyi ve parlamenter ya da darbeci mücadele ufkunu radikal bir şekilde sorgulamaya giriştiler. Sonuçta her biri, dünyadaki halkçı devrimci akımlardan da etkilenerek, farklı yollarla keskin bir kopuş gerçekleştirdiler. Denizler THKO’yu, İbrahim ve yoldaşları TKP/ML TİKKO’yu ve Mahirler THKP-C’yi kurdular.

Bu çıkış, Türkiye’de o güne kadar sola hakim düzen ufkundan, reformist gelecekte, parlamentarist çizgiden ileriye doğru devrimci bir sıçrama idi. Teori ve pratik, bir diğer deyişle bilinç ve eylem alanında sonraki dönemi belirleyen bir çıkış oldu. Kurulu düzenin cepheden karşıya alınması ve örgütlü zor aygıtı olan devletin zor yoluyla yıkılması perspektifinin; bunun gereği olan ihtilalci örgütlenme, siyasal faaliyet ve eylemin yolunu açtı. ‘71 devrimci kopuşuna asıl anlamını veren özellik, işte ideolojik-politik bilinçteki bu sıçramadır. O yüzdendir ki ‘71 devrimciliğinin mirası halen de tüm önemi korumaktadır.

‘71 devrimciliğinin bugüne ilham veren mirası bundan da ibaret değil elbette. O bir direniş manifestosuydu aynı zamanda.

Kızıldere’de teslim ol çağrılarına, “Biz teslim olmaya değil, ölmeye geldik” demişti Mahir Çayan. Kendi darağacında sehpayı tekmeleyen Deniz’in son haykırışı, “Yaşasın Marksizm Leninizmin yüce ideolojisi! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!” şeklindeydi. İbrahim Kaypakaya Diyarbakır işkencehanelerinde “ser verip ser vermedik-

uzanmıştı yıldızlara. Her birinin davaya olan sarsılmaz bağlılıkları, devrime adanmışlıkları ölümle sınandı. Ve bu sınavdan yüz ağartıcı bir miras bıraktılar geriye.

Bu direnişçi kimlik, örgütlü devrimci kimliğin doğal bir uzantısı idi. ‘71 devrimci kadroları, düzenin ve onun her türlü baskı ve zor aygıtının ancak örgütlü bir güçle alaşağı edileceğinin bilincindediler. O yüzdendir ki hayatlarının henüz çok erken bir evresinde ileri düzeyde bir fedakarlığı ve paylaşımı, kolektif emeği ve disiplini, yoldaşça bağlılığı ve militanlığı gerektiren savaşçı-devrimci örgütler yaratmaya giriştiler.

‘71 devrimci kuşağının en ayırdedici özelliklerinden bir diğerini ise tereddütsüz bir devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı anlayışı oluşturur. Sol içinde yalnızca ideolojik-politik eleştiri ve mücadelenin olması gerektiği ilkesini tertemiz bir şekilde tarihimize kaydettiler. Yetmedi, siper yoldaşlığını birbirleri uğruna eylem yapacak ve ölecek kadar ileri bir düzeye taşıdılar. TİKKO önderi Kaypakaya THKO savaşçıları Sinan Cemgillerin ihbarcılarının hesap sorarken, Mahir Çayan’lar THKO militanlarıyla birlikte Denizlerin idamını engellemek için harekete geçmiş ve birlikte ölümü göğüslemişlerdi.

Onlardan bize kalan budur. Formüle ettikleri programatik görüşlerinin yanlışlıkları, kusurları ve yetersizlikleri değil, onların yarattığı devrimci mirastır aslolan.

Değerli dostlar,

Onlar henüz geçiş sürecinin sancılarını yaşayan bir toplumda ve henüz 20’li yaşların başlarındaki devrimciler olarak yarattılar bu mirası. Kurtuluşu uğruna hayatlarını verdikleri halkların ve toplumların evlatlarıydılar. Yaklaşık son 40

yıla damgasını vuran tarihsel gericiliğe, halihazırda Türkiye’yi kuşatan karanlığa rağmen ettikleri tohumlar toplumumuzun bağrında yeşermeye devam ediyor.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de burjuva düzenin tümünden çürüyüp kokuştugu bir dönemdeyiz. Geline yerde egemen sınıf adına kurulu düzeni savunmanın hiçbir dayanağı kalmış değil. Kapitalizmin ideologları, ekonomik çöküntü verilerini, savaş ve saldırganlık hamlelerini, sosyal yıkım reçetelerini, toplumlar için karanlık gelecek öngörülerini paylaşmak dışında bir şey diyemiyorlar. Öte yandan dünyamız dönem dönem taze rüzgarlar estiren, dalgalar halinde patlak veren, geri çekilseler de daha güçlüsü için deneyim ve enerji biriktiren sınıf ve kitle hareketlerine sahne oluyor. Tarihin ibresi bir kez daha devrim ve sosyalizme doğru dönmeye başlıyor.

Dünya genelinde dönemin en belirleyici sorumluluğu devrimci önderlik ihtiyacının karşılanmasıdır. Çelişkilerin en keskin yaşandığı ülkelerden biri olarak Türkiye, bu açıdan önemli bir avantaja sahiptir. Zira, “*onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yitilik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikim*” işçi sınıfı devrimciliği şahsında güvenceye alınmıştır.

‘71 kopuşunun devrimci mirasını; onun ihtilalci, direngen, savaşçı geleceğine sırtını dönerek reformizmin ve parlamenter avanaklığın tatlı sularına yelken açanlar değil, ihtilalci örgüt ve kadrolarla işçi sınıfını ve emekçileri devrime kazanmaya çalışanlar temsil etmektedirler. Geçmiş kuşakların yarattıkları devrimci gelenek işçi sınıfının devrimci partisi tarafından özümsemiş, devrimci teori, ihtilalci örgüt, devrimci sınıf bütünlüğü içinde ete kemiğe bürünmüştür. Türkiye’deki en uzun koşu bu sayede tamamlanacaktır.

İbrahimlerin, Denizlerin, Mahirlerin düşledikleri dünyanın er geç kurulacağına olan inançla, bir kez daha hepinizi devrimci duygularla selamlıyor, ‘71 devrimcilerinin anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İsviçre 14 Haziran Kadın Grevi'ne hazırlanırken...

Dünya genelinde bağımsız ve demokratik olarak bilinen İsviçre'de kadınların en temel hakları dahi çok geç tarihlerde tanınmış, ilgili yasalar oldukça geç tarihlerde çıkarılmıştır. 21. yüzyılda kadın-erkek arası eşitsizlikler hissedilir düzeyde yaşanabilmektedir. Kadın sorunu üzerinden sermaye sınıfının istek ve ihtiyaçlarına uygun ataerkil çözümler ileri sürülebilmektedir.

İsviçre'de kadınların federal düzeyde seçme-seçilme hakkı 1971'de kabul edildi. Bunun tüm kantonlara yayılması 1991 gibi geç bir tarihe sarktı. 1978'de erkekler gibi kadınlar da çocukları üzerinde ebeveynlik hakkı elde ettiler. Kadınlar ve erkekler arasında eşit haklar ilkesi 14 Haziran 1981'de Federal Anayasaya dahil edildi. Bunun içerisinde hukukun ve hayatın her alanında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması, kadınların eşit işe eşit ücret alması vb. gibi düzenlemeler yer alıyor.

Söz konusu haklar Federal Anayasa'ya yazılmasına rağmen gerçek hayatta henüz tam uygulanabildiğini söylemek mümkün değil. Kadın-erkek eşitsizliğinin yanı sıra kadınlara yönelik baskı, eşitsizlik, cinsel taciz sürmektedir. Anayasal düzenleme sonrası ilk on yıl içerisinde gelir eşitliği sorunu mahkemelere sadece birkaç kez konu edilmiştir.

İLK KADIN GREVİ

10 yılın ardından yasalara rağmen hayatlarında bir değişimin olmadığını gören kadınlar, kadın-erkek eşitliğinin yasalaşmasının 10'nuncu yıldönümünde, bir kadın grevi düzenleyerek sermaye sınıfını baskı altına alma arayışlarına girdiler. Grevin talepleri arasında gelir eşitliği, işyerlerinde tacize karşı korunma, eğitim ve uzmanlaşma fırsatlarının yaratılması, kreş sorununun giderilmesi vb.nin dışında, kadın ve erkekler için gece ve hafta sonu çalışmaların kaldırılması yer alıyordu.

Grev kapsamında 14 Haziran 1991'de 500 bin kadın harekete geçer. Eylemler mor kıyafetler ve rozetler takılması, sokaklara kadın isimleri verilmesi, sokakta grev, evlerde azim grevleri, gösteriler ve piknikler düzenlenmesi gibi farklı biçimlerde gerçekleştirilir. Bu eylemler kadınlar büyük bir moral kazandırarak, çalışma ortamlarında da mücadelelerin sürmesine yol açar. Kadınlar adım adım

Uzun bir dönemdir dillerde dolaşan ve 14 Haziran 2019'da gerçekleştirilecek olan kadın grevi, 10 Mart 2019'da Biel şehrinde 500 kadının katılımıyla, ilk kadın grevinden 28 sene sonra 17 maddelik bir grev deklarasyonu okunarak, resmi olarak ilan edildi.

ilerleyerek haklarını koparıp almaya başladılar. İşyerlerinde yaşanan haksızlıkları ortadan kaldırmak için, 1995 Mart'ında kadın ve erkek arasında eşitlik ilkesi federal düzeyde yasalaşır. Kadınlar 60 yıl öncesinde Anayasaya yazılan doğum iznini ise ancak 2005'te çıkarılan yasayla elde ederler.

Eşit haklar ilkesinin Federal Anayasa düzeyinde kabul edilmesinin üzerinden geçen 38 yılın ardından neler değiştiği sorusunun cevabı, sendikaların verdiği istatistiklerde yer alıyor. Kamu hizmeti sektöründe tam zamanlı bir işteki gelir eşitsizliği %16,7. Fakat bu rakam gerçek eşitsizliği gizliyor. İsviçre'de kamu ve özel sektörlerdeki gelir eşitsizliği %35'lere tekabül ediyor. Ücret eşitsizliği sayesinde kadınların toplamda senelik 7,7 milyar frankı bulan kazançlarına el konuluyor.

Eşitsizlik sadece çalışma saatleri ve ücretlerle sınırlı değil. Mahkemelerde "eşit olmayan ücret şikâyetleri" %76, cinsel taciz suçları ise %83 oranında reddediliyor. İsviçre'de işyerlerinde kadın işçilerin %63'ü icra pozisyonlarında

görev alamıyor. Her ay iki kadın eski eş şiddetiyle öldürülüyor. Beş kadından biri hayatı boyunca fiziki veya cinsel şiddete maruz kalıyor. Kadınların emeklilikte aldıkları maaş erkeklere göre %37 daha düşük. Buna ek olarak zor çalışma koşulları, düzensiz çalışma saatleri ve güvensiz iş sözleşmeleri gibi şartlar kadınların hayatını geçmişte olduğu gibi bugün de etkilemeye devam ediyor.

28 YILLIK BİR SÜRECİN ARDINDAN...

Tüm bu sorunların birikimiyle, 22 Eylül 2018'de ayrımcılığa karşı ve eşitlik için 20 bin kişi başkent Bern'de eylem gerçekleştirerek, Federal Parlamento önünde seslerini yükseltti. Bunun akabinde Aralık 2018'de Fransız Romand bölgesinde bulunan sendikalar, dernekler ve feminist hareketlerin yer aldığı kadın kolektifleri bir manifesto kararı aldı. Evde, işyerinde, sokakta, eğitimde, çocuk ve yaşlı bakımında, cinsel yönelimde, yabancılıkta, uyruklarda, kültürde ve medyada yapılan haksızlıklara, şiddete ve baskılara karşı bir eylem yazıldı.

Uzun bir dönemdir dillerde dolaşan ve 14 Haziran 2019'da gerçekleştirilecek olan kadın grevi, 10 Mart 2019'da Biel şehrinde 500 kadının katılımıyla, ilk kadın grevinden 28 sene sonra 17 maddelik bir grev deklarasyonu okunarak, resmi olarak ilan edildi. O günden itibaren kadın kolektifleri her eylemde kadın grevini dile getirerek gündemde tutuyor ve ciddi bir hazırlığın söz konusu olduğunu ifade ediyorlar. Örneğin son 8 Mart'ın geçen senelere göre daha kalabalık geçmesi sağlandı. 1 Mayıs'ta kadınlar kortejlerde yansıttıkları hava ve yaptıkları konuşmalarla grev kararlılıklarını sergilediler.

İsviçre'de yasal olarak grev hakkı hem özelde hem de kamuda çalışanlar için 2000 yılında yeni Federal Anayasayla birlikte yürürlüğe giren bir hak. Grevin yasal koşullarda gerçekleşebilmesi için birkaç şart koşulmaktadır. İlk olarak grevin, çalışma koşullarıyla ilgili talepler barındırması ve bir sendika tarafından desteklenmesi şartı aranmaktadır. Yanı sıra öncelikli olarak işyerinde huzuru korumak veya talepleri müzakere yoluyla

çözmek gereği vurgulanmaktadır.

Buna dair süren tartışmalarda, aynı zamanda üniversitede iş kanunu profesörü olan bir avukat, “14 Haziran’daki seferberliğin yasal grev kriterlerini karşılamadığını” ve Federal Mahkeme’nin kısa süre önce “siyasi grevlere” iş hukukunda izin verilmediğini hatırlattığını açıkladı. Sermayenin avukatlığına soyunan profesör, örnek olarak da yetkililere baskı yapma eğilimindeki grevler ile şirket veya sektör dışında hedef izleyen grevleri gösterdi.

Grevin yasal olup olmadığı konusunda sendikalar da açıklama yapıyorlar. Sendikalar, grev hakkının Toplu İş Sözleşmesindeki iş barışı yükümlülük maddesine ters düştüğünü, fakat iş barışının işçileri değil sendikaları bağladığını, “iş-veren”den gelecek olası bir şikâyetin ise işçilere değil sendikaya yapılmış olacağını dile getiriyorlar.

Grev çalışmalarını yürüten kadın kolektifleri, “Yasadışı olan, ücret eşitsizliği, hamile kadınların işten çıkarılması ve cinsel tacizdir. Grevimiz değil” açıklaması yaptılar.

Bu açıklamalardan sonra Vaud ve Jura kantonları greve izin vererek, yasal olduğunu kabul etmiş oldular. Bu kantonlarda greve gitmek isteyen kadınların yokluğunu ilan etmesi gerekeceği ve bu listelere giren kişilerin maaşının ödenmeyeceği belirtildi. Fribourg, Valais ve Bern kantonları kadın grevini bir iş anlaşmazlığı olarak değil, ulusal bir eylem olarak nitelendirdiler ve seferber olmak isteyen personelin, servisi izin veriyorsa devamsızlık izni isteyebileceğini açıkladılar. Neuchatel kantonundaysa hareketin kanton anayasasına aykırı olduğu belirtildi. Buna rağmen personelin izin alması veya “bedelsiz izin” ibaresiyle greve katılması izni verildi. Bu arada Cenevre’de belediye maliyesinden sorumlu olan kadın yetkili, greve izin vereceğini bildirmişti. Fakat kanton yetkilileri buna müsaade etmeyeceklerini, greve katılacak kadınların maaşlarından kesintiye gidileceğini, öğleden sonra düzenlenecek olan eyleme katılmak isteyenlerin de telafi çalışmaya tabi tutulacaklarını açıkladılar.

Nestle başta olmak üzere birçok şirketin açıklamalarında ise işçilerin greve katılma konusunda özgür oldukları, işçilerin greve boş saatleri arasında katılım sağlamalarını bekledikleri, tüm gün katılım gösteren kişilerin ise izin almaları gerektiği dile getirildi. Bazı şirketler de katılımın toplu iş sözleşmesindeki iş barışına aykırı olduğunu ifade etmeden geçmedi.

Son olarak sendikalardan gelen bir açıklamayla, greve katılacak olan sendikacı işçilerin maaş kesintileri oranında sendikaya verilen katkı payından düşüleceği bildirildi.

Metal Fırtınası’nın 4. yıldönümündeyiz...

Fabrikalarda örgütlü, toplumsal yaşamda güçlü kadın işçilerle mücadeleyi büyütelim!

Bursa’daki otomotiv fabrikalarından başlayıp çok sayıda kente yayılan Metal Fırtınası’nın üzerinden 4 yıl geçti. Aynı zamanda MESS kapsamındaki metal fabrikalarının grup toplu sözleşme süreci yaklaşıyor. MESS grup TİS’leri sadece kapsadığı fabrikaları ilgilendirmiyor. Tüm sektör işçilerini, dahası tüm işçi sınıfını doğrudan etkileyen bir özelliğe sahip. Dolayısıyla hem TİS kapsamındaki hem de sektörün tüm fabrikalarındaki işçilerin örgütlü ve hazırlıklı olması gerekmektedir. Başta biz işçi kadınlar olmak üzere tüm işçilerin önünde sadece daha aktif katılmak, kendi taleplerini belirlemek ve taleplere sahip çıkmak sorumluluğu duruyor.

METAL FIRTINASI’NDAN KALAN DENEYİMLER

Bursa’dan başlayan, Kocaeli, Sakarya, Bolu, Eskişehir, Ankara, Trakya, İzmir hattında yayılarak büyüyen metal işçilerinin direnişi, geride kalan dört yıl boyunca etkilerini hissettirmeye devam etti. Direnişin etkisi hâlâ da sürüyor. Direniş süreci, bugün metal işçilerinin mücadelesinin ve örgütlenmesinin daha ileri noktaya getirilmesi için öğretici birçok yan barındırıyor.

Bu direniş sürecinde bir kez daha gördük ki işçilerin, sendika bürokratlarına ve sermayeye karşı örgütlü ve hazırlıklı olması hayati bir önem taşıyor. Metal Fırtınası içinde yer alan kadın işçilere, keza işçi eşlerine ve yakınlarına baktığımızda, direnişe güç ve enerji verdiklerini gördük. Kadın işçilerin ve işçi ailelerinin, hele de çocukların katkıları hem direniş alanında hem sanal medyada büyük bir etki yarattı.

Direniş gerek kadın işçiler gerekse erkek işçilerin eşleri-aileleri açısından da öğretici deneyimler ve dersler bıraktı. Direniş sathında erkek işçilere göre sayıları az olsa da kadın işçiler bulundukları her fabrikada fiili grevlerin ve işgallerin en ön saflarında yer aldılar ve bunu sonuna kadar sürdürdüler. Türk Metal çetesinin, patronların ve devletin, direnişi ve işçilerin kararlılığını kırmak için uyguladığı her türlü baskı, saldırı, gözaltı saldırısına karşı direnişin devam edebilme iradesine güç kattılar. Hem kadın işçilerin hem de erkek işçi eşlerinin “Kazanmadan direnişe son vermek yok” sözleri, işçi çocuklarının geleceklerine sahip çıkmak için mücadeleye devam çağrıları, direnişin uzun süre devam edilebilmesini sağlayan etkenlerdi.

olarak öne çıkan, Arçelik-LG işgalinde ve polis saldırısı karşısında direngenlik gösteren, Trakya EGO’da coşkuları ile direnişin sürecini belirleyen kadın işçiler, o sürecin ilk akla gelen kareleridir. Kadın işçiler direniş mekanlarında, polis terörü karşısında, gözaltı saldırılarında militan tutumun temsilcileriydi. Metal Fırtınası sonrasında işten atma saldırılarına karşı direniş kararlılığı ve eylemleriyle kadın işçiler yine simgeleştiler.

DENEYİMLERDEN ÖĞRENEREK HAZIRLANALIM!

2015 Metal Fırtınası da sonrasında yaşanan gelişmeler de kazanmak için hangi eksiklikleri gidermemiz ve nasıl hazırlanmamız gerektiğini gösteriyor. Deneyimlerimiz yoğunlaşan hak gasplarına, ağırlaşan çalışma koşullarına, artan sorunlara karşı örgütlü bir hazırlığın ne denli yakıcı olduğuna işaret ediyor.

Metal işçileri için yeni bir TİS sürecinin öngünlerinde İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak başka kadın işçiler olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, taban örgütlülüklerimizi kurup güçlendirmeye, hesap soran, hakkını arayan, geleceğe sahip çıkan bir hatta mücadeleye çağırıyoruz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, Arçelik-LG işgalinde Pembe Delphiler

Eğitim sisteminde değişmeyen sorunlar

Eğitim sisteminde değişmeyen tek şey yalnızca sorunlardır AKP iktidarı döneminde, yani son 17 yılda eğitim ve sınav sisteminde 15. değişiklik yapılmıştır. “Dindar ve kindar” bir nesil hedefiyle elinden geleni ardına koymayan iktidarın, mevcut sorunları ağırlaştırmak dışında yapabildiği bir şey yoktur.

Milli Eğitim Bakanlığı “2019-2023 Strateji planı” çerçevesinde uzun süredir beklenen değişiklikleri açıkladı. Bakan Ziya Selçuk “*Lisede Ne Yaptık? Ortaöğretim Tasarım Tanıtım Toplantısı*”nda çalışmalarını 2040 vizyonu ile sürdürdüklerini ifade etti. Eğitim ve sınav sisteminde yaşanan kaostan etkilerini hafifletmek için sözde özeleştiril yaklaşan MEB, bir süredir bu değişiklikleri açıklamak için bekliyordu.

5,6 milyon genci ilgilendiren, “esnek ve modüler eğitim sistemi” diye sunulan düzenleme, gerici-faşist iktidarın gençliğe yönelik karanlık hedeflerine uygun bir içeriğe sahip.

Yeni düzenlemede, yıllara göre kademesi biçimde geçiş yapılacak yeni ortaöğretim modelinde ders sayısı azaltılacak. Bütün öğrencilerin girdiği zorunlu ders anlamına gelen ortak ders sayıları da düştü. Anadolu liseleri için 9-11. sınıflarda 35, 12. sınıflarda ise 24 ders yer alacak. Lisenin ilk üç yılında haftalık okul zamanı, 35 saati “Akademik Gelişim Programı”, 5 saati “Hayal-Etkinlik-Yaşam temalı çalışmalar” olmak üzere 40 saat olarak planlandı. 9’uncu sınıfta Beden Eğitimi ve Spor, Görsel Sanatlar, Müzik,

Sağlık Bilgisi, Trafik Kültürü ortak/zorunlu ders olmaktan çıkarıldı. Öğrenciler ortak derslerin yanı sıra 10, 11 ve 12’nci sınıflarda Yabancı Dil, Matematik, Fen Bilimleri, Sosyal ve Beşeri Bilimler gruplarından da bir ders seçmek zorunda olacaklar.

Zorunlu ders kapsamında iki ders öne çıkıyor. Birincisi Türk Dili ve Edebiyatı ile Bilgi Kuramı ve Uygulamaları, ikincisi ise 1980 darbesinin bir ürünü olarak zorunlu olan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersleri her sınıfta zorunlu olmaya devam edecek. Alan derslerinde Tasavvuf Edebiyatı ve İslam Felsefesi derslerine yer veriliyor. Derslerin kapsamlarından öte seçimleri bile din istismarcısı AKP iktidarının ideolojik ihtiyaçları çerçevesinde belirlenmiştir.

“KARİYER OFİSLERİ”

Öte yandan Milli Eğitim Bakanı’nın büyük bir yenilikmiş gibi sunduğu “kariyer ofisleri” eğitimde özelleştirme politikalarının geldiği boyuta ayna tutuyor. Rehberlik ve danışmanlık yerine, “kariyer ofisleri” kurmak, sermayenin eğitim alanına tam girmesi anlamına geliyor.

Bu alanın nasıl olacağına ilişkin ayrıntılı açıklama henüz bulunmamakla birlikte, düzenleme sermayenin talebinin karşılanması çabasının ürünüdür. MEB’in internet sitesinde hazırlanan powerpoint sunumda şu ifade yer almaktadır: “*İşveren sorusu: her yıl liselerden yüzbinlerce öğrenci mezun oluyor, bir kısmı üniversitelere gidiyor. Üniversiteye giremeyen lise mezunlarıyla biz neden buluşamıyoruz?*” Sınav sisteminin sorunlarından öte, “işgücü” ile ilgilenen eğitim bakanlığı sorulara yanıtını “kariyer ofisleri” ile vermeyi planlamaktadır.

“Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı” olan PISA araştırmalarında Türkiye 72 ülke arasından 50. sırada yer alıyor. Bu tablo, değişikliklerin çözüm getirmedeğinin, tersine mevcudu sürekli geriye çektiğinin bir açık bir göstergesidir. Eğitim sisteminde değişmeyen tek şey yalnızca sorunlardır AKP iktidarı döneminde, yani son 17 yılda eğitim ve sınav sisteminde 15. değişiklik yapılmıştır. “Dindar ve kindar” bir nesil hedefiyle elinden geleni ardına koymayan iktidarın, gerçekte mevcut sorunları ağırlaştırmak dışında yapabildiği bir şey yoktur.

Geleceksizlik ve borç kışkacı

CHP Ankara Milletvekili Tekin Bingöl, 19 Mayıs dolayısıyla Türkiye’de gençlerin durumuna ilişkin rapor hazırladı.

Bingöl’ün açıkladığı raporda yer alan veriler şöyle:

* 2018 yılında yüzde 19 olan genç işsizlik, 2019 yılında 26,1’e yükseldi. Türkiye’de her 4 gençten 1’i işsiz. Geniş tanımlı genç işsizliği 2 milyona yaklaşmakta. AKP döneminde işsizlik oranları AKP öncesi döneme göre yaklaşık dört puan artmış halde. OECD ülkelerinde genç işsizlik oranı 10,9 iken Türkiye’de bu oran yüzde 26 ile OECD ülkelerinin 2 katını aştı.

* 2014 yılında yüzde 10,6 olan yükseköğrenim işsizliği, 2018 yılında yüzde 12,4’e yükseldi. İşsizlik oranları mezun olunan bölümlere göre büyük değişim gösteriyor.

* 4 gençten 1’i işsizlikle boğuşurken, çalışan gençler ise çalışma koşullarının güvencesizliği ile sıkışmış haldeler. Çalışan gençlerin 1 milyon 800 bini kayıtdışı istihdam ediliyor.

* Gençlik ve Spor Bakanlığı’na bağlı Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu her yıl burs, öğrenim kredisi ve yurt başvurularını alıyor. Başvuruların değerlendirilmesinin ardından bazı öğrenciler burs alırken bazı öğrenciler öğrenim kredisi alıyorlar. Burs ödenen öğrenci sayısı tüm üniversite öğrencilerinin yüzde 10’u bile değil. Şu anda Türkiye’de öğrenim kredisi borcu olan 342 bin 282 öğrenci ve 2 milyar 95 milyon 228 bin lira borç var.

* İş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerin büyük çoğunluğunu gençler oluşturuyor. Sadece son 7 yılda 1827 genç, iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. 2012 yılında 164 genç iş cinayetlerine kurban giderken, 2018 yılında bu sayı 285’e çıktı. Ayrıca işsizliğe bağlı genç intiharları da hızla artıyor. Sadece son 1 yılda, ataması yapılmadığı gerekçesiyle 12 öğretmen aday hayatına son verdi.

* Türkiye’de üniversite sayısı 200’ü, öğrenci sayısı ise 7,5 milyonu geçmiş halde. Öğrenci ve üniversite sayıları hızla arttırılırken, barınma imkanı aynı oranda artmıyor.

* Herhangi bir öğrenim kurumunda okurken tutuklanarak cezaevinde tutulan öğrencilerin sayısı 2 bin 593. Bakanlığın açıkladığı verilere göre 2016 yılı sonu itibarıyla toplam tutuklu ve hükümlü öğrenci sayısı ise 36 bin 33.

DGB'den seçim faaliyeti

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 23 Haziran'da yeniden yapılacak İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) seçimleri öncesi yaptığı bildiri dağıtımları ile mücadele çağrısını yükseltti.

17 Mayıs'ta Bakırköy'de "Faşist baskı ve dayatmalara geçit vermeyelim. Devrim mücadelesini yükselteyim" şiarı ile yapılan bildiri dağıtımında çok sayıda genç, işçi ve emekçi ile seçimler, ekonomik kriz üzerine sohbet edildi. Ekonomik kriz üzerine yapılan ajitasyon konuşmaları çevredekilerin ilgisini çekti.

Bildiri dağıtımı sırasında sivil polisler, çevredeki ilgiden kaynaklı DGB'li-lerin yanına gelemeyen, uzaktan görüntü çekerek taciz etmeye çalıştılar.

18 Mayıs Cumartesi günü Kadıköy'de yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Gençlerin yoğun olduğu birçok noktada dolaşarak bildiri dağıtımı yapıldı. Ajitasyonlar ile işsizliğe geleceksizliğe karşı gençlik mücadeleye çağırıldı.

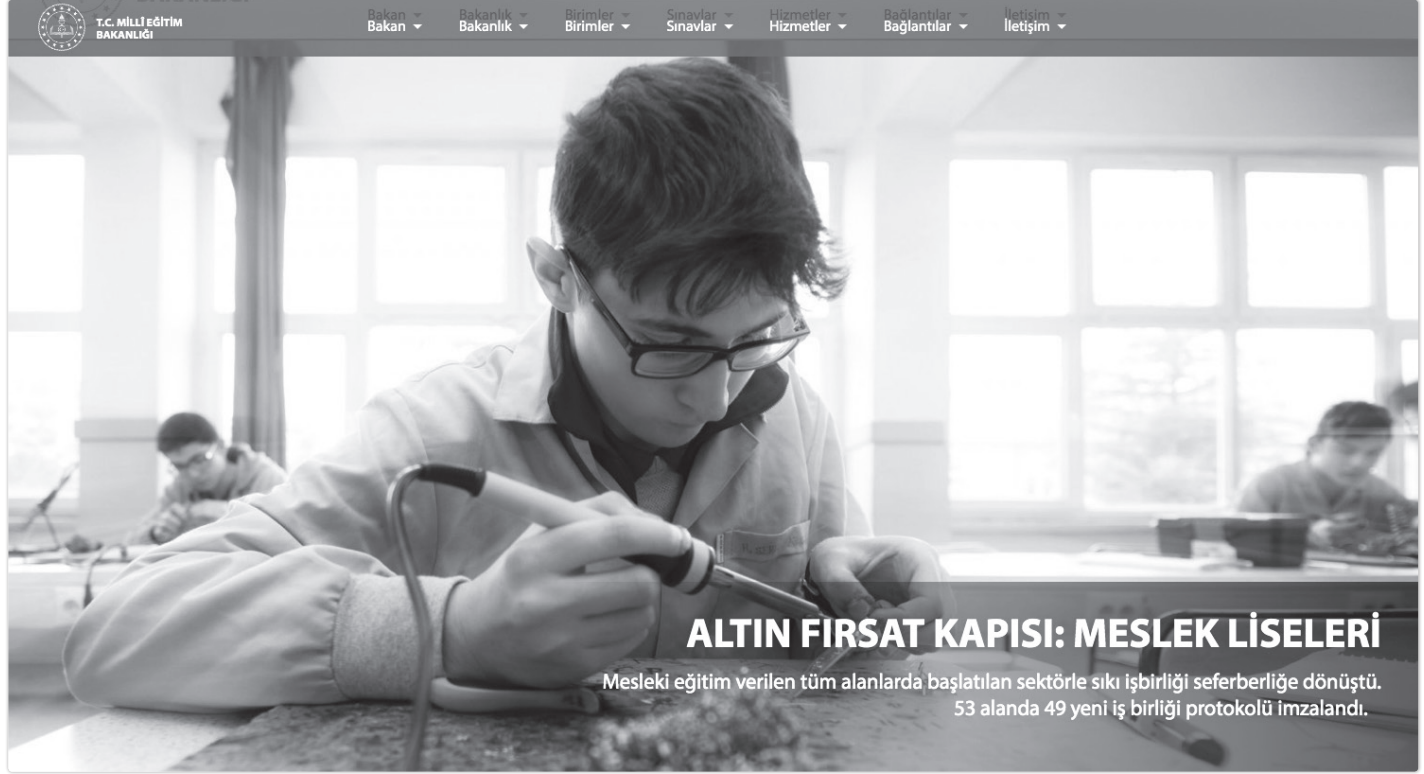
19 Mayıs'ta sabah saatlerinde Kadıköy sokaklarına ve Beşiktaş'ta gençliğin geçtiği güzergahlara yazılamalar yapıldı. Ayrıca, Beşiktaş meydana bildiriler dağıtımı yapıldı.

Ankara polisi DLB'lileri tehdit ediyor

Ankara polisi, sınıf devrimcilerine yönelik baskılara devam ediyor. Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), iki liseli devrimcinin ailelerinin TEM polisleri tarafından aranarak tehdit edildiğini duyurdu. DLB'lilerin bu baskılara boyun eğmeyeceklerini, siyasal mücadeleye devam edeceklerini, siyasi polisin baskı ve tacizlerine en net yanıtı mücadeleyi sürdürerek vereceklerini belirtti.

1 Mayıs sabahı kentte sınıf devrimcilerine yönelik yapılan operasyonun devamı olarak yoldaşlarının, dostlarının, hatta selam verdikleri insanların dahi tehdit edildiğini belirten Ankara DLB, "Biz sınıf devrimcileri olarak, sermayenin baskı, taciz, gözaltı ve tutuklamalarına asla boyun eğmeyeceğiz!" dedi.

Mesleki eğitimde yeni projeler ve ticarileştirme saldırıları

ALTIN FIRSAT KAPISI: MESLEK LİSELERİ

Mesleki eğitim verilen tüm alanlarda başlatılan sektörle sıkı işbirliği seferberliğe dönüştü. 53 alanda 49 yeni iş birliği protokolü imzalandı.

Onların istedikleri bellidir. Ucuz emek gücü yetiştirmek ve bunun üzerinden aşırı kâr elde etmek istiyorlar. Gençlik olarak bizlere düşen ise, ucuza kalifiye emek gücü olmayı ve geleceksizliği dayatan sermaye sınıfına, devletine ve düzenine karşı gelecek mücadelesini büyütme.

Sermayedarlar ile okul yönetimleri arasında yapılan protokoller, anlaşmalar ve projelerle gençlik ucuz, nitelikli ve kalifiye emek gücüne dönüştürülmek isteniyor. Bunun için MEB ve sermaye yeni projeler hayata geçiriyor. Geçtiğimiz günlerde yapılan bir açıklama bunun yeni bir örneği oldu. Açıklamada, "Millî Eğitim Bakanlığı, Konya Büyükşehir Belediyesi ve Konya Ayakkabıcılar Odasının iş birliğinde Aykent Ayakkabıcılar Sitesi'nde açılan Aykent Mesleki ve Teknik Anadolu Meslek Lisesinde 150 öğrenci, ayakkabı sektöründe 'geleceğin tasarımcıları' olarak ulusal veya uluslararası markalarda hem staj hem de üretim yapma imkânı bulacağı" bilgisi paylaşıldı.

Yapılan açıklama bir kez daha gösteriyor ki eğitim de geleceğimiz de sermayedarlar tarafından belirleniyor. Bize geleceğin tasarımcıları olarak bakıyorlar ve bunun için ayrı bir okul açabiliyorlar. Aslında onlar bizlerin geleceği için değil, kendi gelecekleri için yatırım yapıyorlar. Çünkü biliyorlar ki ucuz, nitelikli ve kalifiye emek gücü meslek liseleri ve mes-

lek yüksekokullarından çıkıyor. Ayakkabı sektörünün yoğun olduğu sanayi bölgesi olduğu için açılan okuldaki öğrencilerin, dersleri uygulamalı olarak öğrenceklerini vurguluyorlar. Biliyoruz ki onların uygulamalı ders dedikleri, bizleri daha lise sırasındayken atölye tezgahının başına geçirmek, tıpkı bir işçi gibi çalıştırıp emeğimizin karşılığını vermemektir. Onların "uygulamalı ders"i, iş güvenliğinin sağlanmaması, dolayısıyla yaşamlarımızın çalınması ve hiçe sayılmasıdır.

Açıklamada, Ayakkabı Saracıye Teknolojisi Bölümünü seçen ve dereceye giren öğrencilere 250 lira burs desteği verileceği de belirtiliyor. Eğitimi paralı hale getiren ve okulları bir ticarethaneye dönüştürenler, stajlarda emeğimizin karşılığını vermeyenler bizlere burs imkânı sağlayarak eğitimi iyileştirebileceklerini düşünüyorlar. Ama bizler biliyoruz ki bugün binlerce sıra arkadaşımız eğitim masraflarını karşılayamadığı için eğitimi bırakıp, genç yaşlarda çalışmaya gidiyor ve alınmayan önlemler sonucu yaşamlarından oluyorlar.

Bir diğer vaat de "ne yapacağım diye bir derdin olmayacağı" ve söz konusu mesleğin geleceğin mesleği olduğu şeklinde. Bize gelecekte işsiz kalmayacağımız ve dünya çapında staj ve üretim yapacağımız söyleniyor. Oysa gördüğümüz kadarıyla daha bu sene itibarıyla artan ekonomik krizin etkisiyle onlarca ünlü ayakkabı markası konkordato ilan etti. Bununla beraber onlarca işçi işlerinden çıkarıldı.

Gözümüzü açalım ve onların bizlere gelecek diye yutturmak istedikleri geleceksizliği görelim artık. Sermaye, okul ve devlet iş birliğiyle yaratılmak istenen hayallere, Türkiye'nin "Ayakkabı Tasarımcıları" yetiştirilmek isteniyor yalanlarına kanmayalım. Onların istedikleri bellidir. Ucuz emek gücü yetiştirmek ve bunun üzerinden aşırı kâr elde etmek istiyorlar. Gençlik olarak bizlere düşen ise, ucuza kalifiye emek gücü olmayı ve geleceksizliği dayatan sermaye sınıfına, devletine ve düzenine karşı gelecek mücadelesini büyütme.

Sanat politiktir!

AKP iktidarı kendi dışında söz söyleyen herkese karşı savaş tamamları açıyor. Ekrem İmamoğlu'na destek veren sanatçılara yönelik zorbaca tahammülsüzlük bunun son örneklerinden biridir. AKP'nin saldırganlığı sanatın yapısına ilişkin tartışmaları tekrar gündem haline getirdi, getiriyor.

İptal edilen seçimlerin ardından sanatçılar "Her şey güzel olacak" şeklinde tweetler attılar. Bu durum iktidarın şu sözleri ile karşılandı: "Ekmeğimizi yediler, bize ihanet ettiler. İnsan ekme yediği kaba pisler mi?" Cumhurbaşkanlığı Arşiv Daire Başkanı Muhammet Safi, tweet atanların listesini tutarak, sosyal medya ortamında yayınladı. Cem Küçük isimli medya tetikçisi, "Bu ülkede bedel ödeme kültürünü kesinlikle oturtacağız. Maneviyatımızın topluca çürümesini getiriyor bedel ödeme kültüründen yoksun olmamız. Bedel ödemedi kasmı da hükümet muhalifliği yapıp hükümete yakın kanallarda iş yapmamaktır" diye parmak salladı. AKP şefi Erdoğan, "Sinema dünyası ile ilgili olarak bize kadar, kimse bir yasal düzenleme yapmadığı halde, bu yasal düzenlemeyi yapıp, ondan sonra bir taraftan bize teşekkür geleceksin, arkadan da bunlarla beraber şakşaklık yapacaksınız. Sanatçı, sanatıyla konuşur, bu tür insanlara dalkavukluk yapmaz" şeklinde konuştu.

AKP iktidarının sanat düşmanlığı bu dönemden ibaret değil. Geçmişte Erdoğan, çizer Musa Kart'ı mahkemeye verdi. Mizah dergisinde yayınlanmış bir karikatürünü taşıyan ODTÜ öğrencilerini

tutuklattı. KHK'lar ile sanatçıları işinden etti, hedef gösterdi, davalar açtı. Metin Akpınar ve Müjdat Gezen şahsında tüm sanatçılara sopa salladı. Tiyatro oyunları, konserler, sergiler yasaklandı, "sakıncalı" bulundu.

AKP iktidarının sanatla ve sanatçı ile ilişkisi yok etmek üzerine kurulu. "Üretim araçlarına sahip olan sınıf düşünsel araçlara" da hakim olmak ister ve olur da. Olamadığı oranda baskı ve şiddet daha fazla öne çıkar. AKP'nin saldırganlığının temel nedenlerinden biri, "kültürel iktidar" olamamanın hazımsızlığıdır. AKP'nin şefi son açıklamasında sanatçıların dalkavukluk yapmasında sorun görmüyor. Sorun gördüğü şey "bu tür insanlara dalkavukluk" yapılmasıdır.

Elbette sorun tek başına AKP iktida-

rına özgü değil. Ömrü hapishanelerde geçen Nazım Hikmet, defalarca yargılanan Yaşar Kemal, muktedirlerin muhalif aydın ve sanatçılara yaklaşımının AKP öncesi dönemdeki en bilinen örnekleridir.

Dünyada da örneği fazlaca vardır. Hitler'in Nazi Propaganda Bakanı Joseph Goebbels, sanatın Nazi hedefleriyle uyumlu hale getirilmesini emretti. Emir ilk olarak Berlin Opera Binası'nın önünde, 'Alman ruhuna' ters düşen kitapların yakılmasıyla uygulandı. Binlerce sanatçı Nazi Almanyası'nda hedef tahtasına oturtuldu.

Yine her dönem sanatın politik olup olmadığı ile ilgili tartışmalar yapıldı. Bu konuda Pablo Picasso şöyle demişti: "Ben komünistim... Resmim de bir komünistin resmidir... Eğer ayakkabı imalatçısı

olsaydım, ister kralcı ister komünist ya da bambaşka bir görüşten biri, ayakkabılarımı olduğum kimlikten farklı mı üretecektim yani?"

Her sınıfın bir dünya görüşü ve bu dünya görüşünün bir sanatı vardır. Sanat, iktidardaki bir avuç asalağın elinde propaganda malzemesi olduğunda problem yoktur. Ancak Şili'de olduğu gibi diktatörlerin karşısında "Venceremos'u (Biz kazanacağız) haykıran Victor Jara'nın dilinde bir kurtuluş türküsü olduğunda sorun olur.

Sanatın tarihi insanlık tarihiyle başlar. Dünyayı değiştirmek ve tanıklık etmek için yürüdüğünüzde hiçbir zaman tarafsız ve apolitik olamazsınız. Bundan ötürü de sanat politiktir.

G. UMUT

Balık hafızası mı, pragmatizm mi, şaşkınlık mı?

riyet'teki köşe yazıları, sosyal medya paylaşımları vb. "ürünleri", söz konusu "muhalif" haber sitelerinde neredeyse sektirilmekten yayınlanıyordu.

Üstelik bu "muhalif" yayınlar sadece CHP çizgisinde olanlardan ibaret değildi. CHP çizgisinin dışında olduğunu iddia eden "muhalif" haber sitelerinde de durum benzerdi.

Abdullah Gül'ün YSK'nın İstanbul seçimlerini iptal etmesi üzerine söyledikler

ri neredeyse alkışlandı. Ahmet Davutoğlu'nun Erdoğan'ın aleyhine gelebilecek her sözü haber formatında da olsa "ses-siz" bir alkışla yer aldı, alıyor. Her şey bir yana kirli savaş yeniden Davutoğlu'nun başbakanlığı sürecinde yükseltildi.

CHP eksenindeki "muhalif" site ve gazetelerde böyle bir tablo olması son derece normal. Ama bunun dışında olduğunu iddia eden "muhalif"lere ne demeli? 24 Haziran seçimleri öncesinde

Abdullah Gül ortak aday olmayı kabul etseydi, kendine muhalifin ötesinde, "devrimci", hatta "komünist" diyenler acaba ne yapacaklardı?

Bu açıdan 31 Mart seçimlerine bakmak yeterli bir fikir verecektir. Seçim öncesinde adaylığı henüz netleşmemişken Mansur Yavaş'ı destekleyemeyeceklerini söyleyenler, Yavaş aday olunca açtıkları destek beyanlarında bulundular.

Tüm bunlar ya ortada ciddi bir hafıza sorunu olduğunu ya da sadece anti-Erdoğanlık temelinde berbat bir pragmatizmin "muhalifet" in ortak eksenine geldiğini bir kez daha gösteriyor.

H. ORTAÇCI

Ahmet Hakan "Tarafsız Bölge" programına çıkardığı İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı Ekrem İmamoğlu karşısında tüm maskelerini çıkarıp, tam bir "yandaş" histerisiyle hareket etti. İmamoğlu'nun, israfları (gerçekte yolsuzluğu) açıklayacağı sırada da yayını kesti. Bu rezaletten sonra Ahmet Hakan "muhalif" görünümü haber sitelerinde eleştiri sağanağına tabi tutuldu.

Olayı sadece 2-3 günlük gelişmeler üzerinden değerlendirirsek bu durum gayet normal sayılacaktır. Fakat çok değil, Ahmet Hakan İmamoğlu'na saldırmadan önceki günlerde, hatta saatlerde "muhalif" haber siteleri adeta Ahmet Hakan'ın kürsüsü haline gelmişti. Hür-

Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal

Onurlu kavgamızın namuslu kalem işçileri

Ahmed Arif, Nazım Hikmet ve Orhan Kemal... Onlar onurlu bir kavganın, haklı bir isyanın sesi oldular. Onlar sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın; her türden zorbalığın son bulduğu, kardeşliğin, özgürlüğün, eşitliğin ve emeğin iktidar olduğu bir dünya için mücadelede yer aldılar. Hayatları boyunca buna bağlı kaldılar.

ŞİİRE DAĞLARIN İSYANINI VE KEKİK KOKUSUNU TAŞIYAN ŞAİR:

AHMED ARİF

Ahmed Arif, 21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da doğar. Ortaokulda iken ilk şiirlerini yazmaya başlar. İlk şiirleri 1942 yılında yayınlanır.

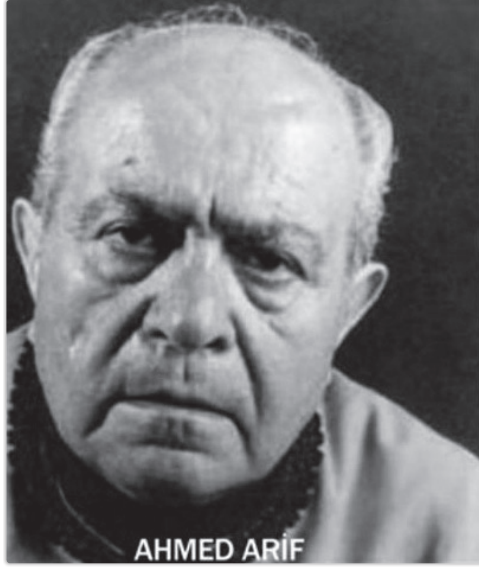
Kendisine göre, bir doğulu olması farklı bir şiir tarzı tutturması için önemli bir faktör olmuştur. DTCF felsefe bölümünde okuduğu yıllarda "Rüstemo"yu ve "Otuzüç Kurşun"u yazar.

O dönemde gençliğin ilerici örgütü olan Türkiye Gençler Derneği'ne üye olur. Bir süre sonra kendi çizgisini bulmuş olarak yazdığı şiirler daha yayınlanmadan elden ele dolaşmaya, devrimci gençler tarafından ezberlenmeye başlar. 1951 tevkifatında tutuklanan 184 kişi arasında Enver Gökçe'yle beraber o da vardır. Komünistlere destek olduğuna dair bir ifade imzalatmak isteyen polis, A. Arif'i Ankara'dan İstanbul'a götürüp ünlü Sansaryan Hanı'nda aylarca işkenceden geçirir. A. Arif işkenceye boyun eğmez. Rahatsızlandığı için hastaneye kaldırılır. Daha sonra Harbiye cezaevine konulur. İki yıl hapis ve 8 ay sürgün cezasına çarptırılır. Bu zorlu süreçte yaşadığı deneyimler, şiirinin bir diğer temasını oluşturur.

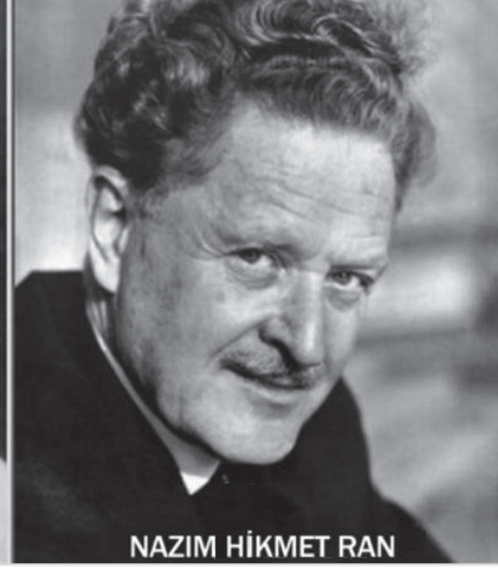
Yazdığı şiirleri 1968 yılında Hasretinden Prangalar Eskittim adlı bir kitapta gün yüzüne çıkaran Ahmed Arif, bu tek kitabı ve 19 şiiriyle, başka hiç kimsese nasip olmayan bir yer edinmiştir edebiyatımızda.

Ahmed Arif, her gerçek sanatçı gibi, yalnızca çağına tanıklık etmekle kalmamış, taraf olmuş bir ozandır. Yaşadığı dönemin toplumsal sorunlarından, yaşadığı topraklardaki çelişkilerden yola çıkar. Çağının gerçekliğine sıkı sıkıya bağlıdır, ama onun tutsağı olmaz. Serzenişte bulunmaz, umutsuzluğa düşmez hiçbir zaman. Varolanı değiştirmeye çağırır büyük bir inançla.

Sevdanın, isyanın, umudun en güzel

AHMED ARİF

NAZIM HİKMET RAN

ORHAN KEMAL

şiirlerini yazdı Ahmed Arif. Yoksul Kürt emekçilerinin acılarını, umutlarını dokudu şiirinde. Şiirleri yıllar geçse de dillerden düşmeyecek.

İŞÇİLERİN, AMELELERİN BEREKETLİ ROMANCISI: ORHAN KEMAL

Asıl adı, Mehmet Raşit Ögütücü olan Orhan Kemal, 15 Eylül 1914'te Adana-Ceyhan'da doğar. Ailesine katkı yapmak için Beyrut'ta işçilik yapan Orhan Kemal 1932 yılında Adana'ya döner. Adana'da işçilik yaptığı sırada tanıştığı işçilerin etkisiyle okumaya başlar.

1938 yılında askerlik yaptığı sırada Nazım Hikmet ve Maksim Gorki'nin kitaplarını okuduğu ihbarı üzerine yargılanır ve 5 yıla hüküm giyer. Orhan Kemal edebiyattaki asıl atılımını ise bir süre sonra gittiği Bursa Hapishanesi'nde Nazım'la tanıştıktan sonra yapar.

1943 yılında tahliye olan Orhan Kemal, amelelik de dahil, pek çok işte çalışır. Fakat kimliği nedeniyle uzun süre aynı işte çalışmazlar. Dostlarının çağrısıyla 1950 yılında İstanbul'a taşınırlar.

Fakat İstanbul'da hayat çok daha zordur. Orhan Kemal de var gücüyle roman ve öykü yazarak aile bütçesine katkı yapmaya çalışır. Bu en verimli yıllardaki çalışmasından Murtaza (1952) ve Bereketli Topraklar Üzerinde (1953) ve ardından Grev ve 72. Koşuş' adlı romanlarını peşpeşe yayınlar. Bu arada romanları ve öyküleri devleti rahatsız etmeye başlamıştır. 1956'da Ara Sokak adlı öykü kitabı nedeniyle, mahkemede, niçin sürekli yoksulların yaşamını sürdürdüğü ile karşı karşıya kaldı.

zenginlerin yaşamını niçin yazmadığı sorulduğunda "Ben gerçekçi yazarım. En iyi bildiğim konuları alırım. Varlıklı yurttaşların yaşayışlarını bilmiyorum, nasıl yaşadıklarından haberim yok" diye cevap verir. 1966'da iki arkadaşıyla beraber bu kez "hücre çalışması ve komünizm propagandası" yapmak iddiasıyla ceza alır, iki ay hapis yatar.

Bir davet üzerine gittiği Sofya'da 2 Haziran günü rahatsızlanan Orhan Kemal, 3 Haziran 1970 günü hayatını kaybeder. Cenazesi 6 Haziran'da özel bir konvoy eşliğinde Türkiye'ye getirilir.

"Saat 11:30'da cenaze arabası sınırdan içeri girer. Uzun bir araba konvoyu onu izlemektedir. Edirne'den Babaeskiye gelindiğinde, asfaltın dönemecinde bir işçi, arabaya yaklaşır. Elindeki çiçek demetini uzatır. Demetin üzerindeki bantta şunlar yazılıdır: 'Biz işçiler, hatıran önünde saygıyla eğiliyoruz' (Asım Bezirci, Orhan Kemal, Evrensel yay., 1994, s.43)

KOMÜNİST ŞAİR: NAZIM HİKMET

İşçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci ozanı Nazım Hikmet'in ölümünden bu yana tam 51 yıl geçti. 3 Haziran 1963'te yaşamını yitiren Nazım Hikmet, 61 yıllık yaşamının ardından yüzlerce şiir, onlarca oyun, roman ve komünizme adanmış bir yaşam bıraktı.

Devrime ve sosyalizme sevdalı bu yürek, 61 yıllık yaşamında işçi sınıfının davasına ve sosyalizme bağlılığından dolayı baskılar, saldırılar, karalamalar, 13 yıllık tutsaklık ve en ağır da yurdunu terk etmek zorunda olduğu ile karşı karşıya kaldı.

Birçok insanın ilk kez sosyalizm ile tanışmasında etkin bir rolü olan Nazım'ın şiirlerini okuyanlar, üzerlerinde taşıyanlar yargılandı, tutuklandı.

Nazım Hikmet, ülkenin emperyalist güçlerce işgal altında olduğu dönemlerde, bağımsızlık savaşına katılmak amacıyla öğretmenlik yapmak gerekçesiyle Anadolu topraklarına geçer. Burada Almanya'da okumuş ve sonrasında Türkiye'ye dönmüş, kendini Spartakistler olarak tanıtan grupla tanışır. Sosyalizm bilinci Spartakistler sayesinde bu dönemde gelişir. Bir süre sonra Marksizm'i, Leninizm'i daha iyi öğrenmek ve sosyalist inşayı yerinde görmek amacıyla Sovyetler Birliği'ne gider. Nazım, bir süre sonra devrime ve sosyalizme sevdalı bir yürek olarak ülkesine geri döner. Dışarıda verdiği mücadele, kısa süreli tutsaklık dönemi, ardından 13 yıllık cezaevi yaşamı, ülkesinden sürgün edilmesi... Nazım tüm bu süre boyunca yüzünü işçi sınıfına döndü, devrime ve sosyalizme inancını hiçbir zaman yitirmedi, komünizmin militan bir savunucusu oldu.

Nazım işçi sınıfı ideolojisini en kararlı tarzda savunmanın ancak örgütlülükle mümkün olacağı bilinciyle davranarak 1923'te Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. TKP'nin yaşadığı sürece rağmen hiçbir zaman umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmadı ve daima örgütlü mücadelenin gerekliliğini savundu. Tüm hayatı boyunca TKP'yi ve onun üyesi olduğunu büyük bir gururla söyledi. Hayatının en karanlık dönemlerini tek başına geçirdiği zindanda bile, örgütlü bir devrimci gibi davranabilmeyi bildi.

Tutsak yakınları: 'Tecrit bitti' denilene kadar eylemimiz sürecektir!

Abdullah Öcalan'a yönelik tecrite karşı Leyla Güven'in ve binlerce tutsağın açlık grevi ile 30 tutsağın ölüm orucu eylemi devam ederken, dışarıda da tutsak annelerinin eylemleri sürüyor.

22 Mayıs'ta eylemlerine devam eden aileler Öcalan ile yapılan ikinci görüşme üzerinden 'tecrit bitti' haberi gelene dek eylemlerinin süreceğini belirttiler.

Diyarbakır'da 1 Mayıs'tan bu yana süren tutsak anneleri ve yakınlarının eylemi 22. gününde Adalet Bakanlığı'na faks göndermeyle başladı.

Yenişehir ilçesindeki PTT Şubesi'nden Adalet Bakanlığı'na faks gönderdikten sonra Koşuyolu Parkı'nın önüne gelen tutsak yakınları polis ablukasıyla karşılaştı. Parka giremeyen tutsak yakınları bulundukları yerde yaklaşık bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirdi. Ardından TUAY-DER önüne yürüyüş yapılarak basın açıklaması ile eylem sonlandırıldı. Açıklamada, "Görüşmeler devam ediyor. İçeride olumlu bir görüşme olur tecrit kalkarsa, bizim direnişimiz de sonlanır. Eğer içerideki görüşmelerde olumlu bir sonuç alınmasa ve tecrit sonlandırılmazsa biz de alanlardan vazgeçmeyeceğiz" denildi.

Gezbe'de HDP ilçe binası önünde toplanan anneler eylemlerinin 44. gününde M Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi önüne giderek slogan ve alkışlarla oturma eylemi yaptı. Aileler, "İmralı'dan mesaj gelip çocuklarımız eylemlerini sonlandırana kadar her gün geleceğiz" açıklaması yaptı.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nin giriş yolunun olduğu E-5 Otoyolu üzerinde bulunan Çocuk Sitesi Otobüs durağında bir araya gelen tutsak yakınlarının oturma eylemi yapması polis tarafından engellendi. Bunun üzerine tutsak yakınları Şirinevler Meydanı'na kadar yürüyüş

yaptı.

Antep'te ise HDP Şahinbey ilçe binasındaki nöbet 9. gününde de 13.00-17.00 saatleri arasında devam etti.

Mardin'de İHD, ÖHP, Barış Anneleri, SES, Mardin Tabip Odası, KESK Artuklu'da bulunan Karayolları Parkı girişinde gerçekleştirdikleri eylemle, Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nde açlık grevinde olan 104 tutukluyla ilişkin hazırladıkları raporu açıkladı.

Açıklamanın ardından oturma eylemine başlayan anneler polisin saldırı tehdidiyle karşılaşınca parkın içine geçerek sloganlarını atmaya devam etti. Tehditler altında bir süre daha eylemi sürdüren aileler daha sonra eylemi sonlandırdı.

Ağrı'da Patnos L Tipi Kapalı Hapishanesi önünde bir araya gelen tutsak yakın-

ları, "Tecrit tam anlamıyla kaldırılmalı ve çocuklarımız yaşasın. Talepler yerine getirilsin ve açlık grevleri ölümler olmadan son bulsun" dedi.

Van'da Barış Anneleri Meclisi Milli Egemenlik Caddesi'nde bulunan Park'ta yapmak istediği basın açıklamasına saldıran polisler DBP il yöneticilerini gözaltına aldı.

Mersin'de Özgür Çocuk Parkı'nda oturma eylemi yapan tutsak yakınları, tutsakların durumlarının kritik aşamada olduğunu ifade ederek hükümeti somut adım atmaya çağırdı.

Urfa'da HDP il binasında annelerin nöbeti 14. gününde sürerken, **Bitlis** Tatvan'da ise HDP ilçe binasında basın toplantısı yapıldı.

Kaynak: Mezopotamya Ajansı

Açlık grevindeki tutsak kan kustu

PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin sonlandırılması, avukat ve aile görüşmelerinin sağlanması talebiyle cezaevlerinde açlık grevinde bulunan binlerce siyasi tutukludan biri 25 yaşındaki Güllü Daşçı.

Tutuklu bulunduğu Mardin E Tipi Cezaevi'nde 20 Şubat'tan bu yana açlık grevinde olan Daşçı'nın annesi, 15 Mayıs'ta görüşüne gittiği kızının 13 Mayıs'ta 4 defa kan kustuğunu söylediğini ifade etti. Kızı tedaviyi kabul etmediği için mide ülseri olduğunu belirten anne Daşçı, tutukluların mollarının iyi olduğunu söyledi.

Anne Daşçı, kızının kendisine açlık grevi eylemine kararlı bir şekilde ve sonuç alınincaya kadar devam edeceklerini söylediğini kaydetti.

Öcalan avukatlarıyla ikinci kez görüştü

Abdullah Öcalan'a yönelik tecrite karşı Leyla Güven'in başlattığı ve binlerce tutsağın sürdürdüğü açlık grevlerinin sonucunda avukatları Öcalan ile ikinci kez görüştü.

2 Mayıs'ta Öcalan ile görüşen Rezan Sarıca ve Nevroz Uysal, 22 Mayıs'ta bir kez daha İmralı Hapishanesi'ne giderek Öcalan ile görüştü. Avukatların Gemlik üzerinden adaya gittiği yandaş İHA aracılığıyla basına servis edildi.

Adalet Bakanı Abdulhamit Gül 16 Mayıs'ta, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi'nden bir heyetin de İmralı'ya gittiğini açıklamıştı.

Sinan yoldaşın annesi Dilif Demir'i yitirdik

Uzun zamandır sağlık sorunları yaşayan Dilif Ana, 19 Mayıs sabaha karşı yaşama gözlerini yumdu.

1930 Dersim-Pertek doğumlu Dilif Demir, hayatının son yıllarında İzmir'de yaşıyordu. Dilif Ana, 5 çocuğundan Hıdır Demir'i 1980'de alırken, bir süre sonra

kaybetmiş, hemen ardından da oğlunun acısına katlanamayan eşi Hüseyin'in intiharıyla sarsılmıştı.

Dilif Ana aynı yıllarda, devrimci olan çocuklarının ardından Diyarbakır, Metris, Antep, Çanakkale, Sağmalcılar gibi cezaevlerinde tutsak yakınlarına yönelik baskılara ve zulme göğüs gerdi. Hayatı, kendileriyle gurur duyduğu çocuklarına destek olmakla geçti.

Sinan yoldaşın annesinin sağlık durumu

mundan kaynaklı kendi hastalığının ve ölümünün Dilif Demir'e yansıtılmamasını istemiş ve onun vasiyetine uyulmuştu.

Dilif Ananın cenazesi 19 Mayıs'ta Buca Cemevi'nde yapılan törenin ardından Dersim'e uğurlandı. Ertesi gün de Pertek-Günboğazı köyünde yapılan ikinci bir törenle toprağa verildi.

İşıklar içinde uyu Dilif Ana, seni unutmayacağız...

Siyasi tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

Siyasi tutsakların Kızıl Bayrak'a gönderdiği 1 Mayıs mesajları hapisanelerdeki baskı koşulları nedeniyle elimize yeni ulaştı. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs için tutsaklardan gelen mesajlar şu şekilde:

Pencere

Gökkuşağının renklerinden
damla damla süzülen
bin bir rengi
damarlarının
her hücrelerine
ilmek
ilmek

nakış nakış işlemişlerdir.
Çünkü Onlar:

Umudun çiçekleridir (Cihat,
29.09.2011)

Merhaba,
Birlik, Mücadele ve Dayanışma demek olan 1 Mayıs; Tarih sahnesine çıktığı andan itibaren büyük bedeller ödenen ve ödenmeye devam edilen bir gündür.

Devrime olan inancımızla 1 Mayıs'ınızı kutluyor, mücadelenizde ve çalışmanızda başarılar diliyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

1 Mayıs 2019

Direniş Hareketi Davası Tutsakları adına

Cihat Özdemir

F Tipi Hapishanesi B-8

Hacılar / Kırıkkale

“Ölmek bir şey değil dostlar
her gün ölmek güç

açlık
o başka ölüm

açlık korkusu
beter

ne atom ne hidrojen ne yangın
dağları dümdüz etmeğe... dostlar
aç çocukların çığılı yeter” (Hasan Hüseyin)

Merhaba Dostlar;
Nasılsınız?
Pandoranın kutusu açıldı ve bütün kötülükler dünyaya saçıldı; içinde bir umut kaldı.

“Ya sosyalizm ya barbarlık” demişti

Rosa Lüksemburg. Bugün barbarlığı yaşıyoruz. Sosyalizm artık dünya halklarının tek seçeneği tek umududur.

Büyük umudumuzun güzelliğiyle karşıladığımız; birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ınızı kutluyorum.

Devrimci selamlarımla

Erol Zavar

F Tipi Hapishanesi C-71

Bolu

Selam olsun

1 Mayıs'ı yaratanlara

yaşatanlara

büyüterek yarınlara taşıyanlara

Bin selam!..

Bijî yek gulan! Ju gulane ves vo!

Yaşasın 1 Mayıs!

1 Mayıs bayramınız kutlu olsun!

Merhabalar sevgili Kızıl Bayrak'lı düşdaşlar,

Kartepe'nin bahara duran eteklerinden Mayıs kıvıllığında komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Düşdaşlığın olanca coşku ve içtenliğiyle her birinizi sımsıkı kucaklayıp öperek, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Dünya işçi-emekçi sınıflarının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs bayramınızı komünar kararlılık ve coşkuyla selamlayarak kutluyorum. Sırtı Sıma bimbarek bo!

31 Mart yerel seçim sonuçlarının topluma düşürdüğü -kara bulutları dağıtan- cemreyi, şimdi hep birlikte 1 Mayıs

alanlarında büyüterek, hakim kılınmak istenen gerici atmosferi dağıtmak için... Zam ve zulme karşı işçi ve emekçileri Birlik, Mücadele ve Dayanışma çatısı altında örgütlemek için... İşçi ve emekçilerin milyonlar olduğunu, tek adam ve sisteminden büyük ve güçlü olduğu pratikte deneyimleyip hissetmeleri için 1 Mayıs önemli bir olanaktır. Bu olanağı Devrim ve sosyalizm lehine bulunduğu alan ve mevzide değerlendirmeye çalışan tüm düşdaşlara çalışmalarında sonsuz başarılar!

Biz tutsak partizanlar da aklımız ve yüreğimizle, sınırlandırılmayan düş gücümüzle; bir nehirin denizlere, okyanuslara hasreti ve coşkusuyla 1 Mayıs alanlarına akarak, alanlardaki düşdaşlarımızla omuz omuza bayram halayına duracağız.

Selam olsun! 1 Mayıs'ı yaratanlara, yaşatanlara, büyüterek yarınlara taşıyanlara... Bin selam!

Özgür gelecekte buluşuncaya değin; sağlık, direnç ve umutla kalalım... Asla düşsüz kalmayalım.

Not: İmrallı tecritinin sonlandırılması için süresiz açlık grevinde olan bir direnişçi olarak halklarımızı, direnişimize sahip çıkmaya, sesimize ses katmaya, birlikte kazanmaya davet ediyorum. Direnişimiz kazanacak! Biz kazanacağız! İyi ki varsınız!

Komünar selamlar,

14 Nisan 2019

Tutsak Partizan Haydar Sönmez

2 Nolu F Tipi Hapishanesi A3-7

Kocaeli

Merhaba,

1 Mayıs emek ve dayanışma gününüzü kutluyorum.

Yaşasın 1 Mayıs!

Dostlukla!

30 Nisan 2019

Recep Çitıkbel

2 Nolu F Tipi Hapishanesi

Kandıra / Kocaeli

1 Mayıs 1 Mayıs

İşçinin emekçinin bayramı

Devrimin şanlı yolunda

İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar

Dağların doruklarından

Mutlu bir hayat filizlenir

Kavganın ufaklarında

Merhaba Kızıl Bayrak emekçileri,

Dünyanın her yerinde artan sömürü ve işsizlik, işgal, yokluk ve yoksulluk, borç köleliği ve kitlesel göçlerin sorumlusu emperyalist-kapitalizme karşı devrimci sınıf mücadelesinin güçlenip gelişeceğine olan inancımızla dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı kutluyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî 1 Gulan!

MKP tutsakları adına

Veysel Kaplan

Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishanesi

Adalet Şubesi PK: 145

Kocaeli

*Sermaye diktatörlüğünün sosyal yıkım saldırılarına
ve faşist zorbalığına karşı*

devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

- Krizin faturasını kapitalistler ödesin!
- Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez!
- Her türlü dolaylı vergi (ÖTV-KDV) kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- Yeni Ekonomi Programı (YEP) geri çekilsin!
- BES kaldırılсын!
- İşten atmalar yasaklansın!
- Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Herkese insanca yaşamaya yeten ücret!
- Herkese genel sigorta hakkı!
- Taşeron çalışma, kiralık işçilik vb. yasaklansın!
- Ulaşılabilir, ücretsiz, nitelikli sağlık ve eğitim hakkı!
- Fonların yağmalanmasına hayır!
- Eşit işe eşit ücret!
- Fabrikalarda kreş, emzirme odası vb. açılсын! Doğum izin süreleri arttırılсын!
- Mezarda emekliliğe hayır!
- Sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü!
- Sendikal örgütlenmenin, grevlerin ve hak grevinin önündeki yasal ve fiili engeller kaldırılсын!